

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVII ПАРСИППАНІ, Н. Дж., П'ЯТНИЦЯ, 22 ГРУДНЯ 2000 ЧИСЛО 51 VOL. CVII PARSIPPANY, N.J., DECEMBER 22, 2000 No. 51

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ !

„ПРИЙШОВ, ЩОБ ЗНАЙТИ ТА СПАСТИ, ЩО ЗАГИНУЛО"

Різдвяне послання всеукраїнського Євангельсько-Баптистського братства

Христос народився! – Славте Його!

Улюблені брати та сестри в Україні й у діяспорі! Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство щиро вітає Вас із славним святом народження Господа нашого Ісуса Христа в цьому Ювілейному 2000 році.

Бог вибрав втілення Свого Сина для звершення пляну спасіння людства. Чи не було іншого способу спасіння грішників? Очевидно, – не було. Коли ми роздумуємо про дійсне значення пришестя Христа, то нам потрібно мати на увазі п'ять головних причин Його втілення, а саме: Христос втілився, щоб знищити справи сатани. „... Тому з'явився Син Божий, щоб знищити справи сатани" (1 Ів. 3:8). Які справи сатани? Ми знаємо про його справи із самого початку, коли він сказав: „Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю я престола свого... уподібнюсь Всевишньому" (Іс. 14:13-14). Диявол бажав запанувати небом, але був скинутий звідти. Тепер пробує заволодіти землею. Чи він має успіх? Апостол Павло пише, що сатана є богом цього віку. Диявол приписує собі всі царства

(Закінчення на стор. 13)

„ТАЇНСТВО ДИВНЕ І ПРЕСЛАВНЕ"

Різдвяне послання всечесному духовенству, преподобному чернецтву та боголюбним вірним. Мир у Господі і наше Архиєрейське благословення!

„Таїнство дивне і преславне бачу,
небом стає вертеп, престолом херувимським
– Діва, оселею – ясла,
в яких лежить неосяжний Христос Бог"
(9 ірмос Різдва)

Рік у рік ми з радістю зустрічаємо празник Різдва Христового – на спомин тієї благословенної ночі, коли Пречиста Діва Марія у Вифлеємському Вертепі привела на світ Боже Дитятко, Предвічного Бога. Сповнилося давнє сповіщення пророка: „Ось Діва зачне і породить Сина, і дадуть йому ім'я Емануїл, що значить – з нами Бог" (Мт. 1:23).

Застановімся ближче над цим „дивним і преславним таїнством" невимовної Божої

(Закінчення на стор. 14)

ІДІМО Й МИ ЗА ЗІРКОЮ

Різдвяне привітання духовенству, чернецтву та вірним Стемфордської епархії

Посилаю вам це вітання з молитвою, щоб як закінчення одного ювілею стало початком нового, так щоб Різдво Христове стало джерелом оновлених благословень.

В Різдвяній Літургії наша Церква представляє нам оповідь про трьох царів, які, сповнені Святим Духом, пішли за зіркою; трьох, які відклали убік всі справи житейські і осідлали верблюдів, отримавши настанови у сні. Ця оповідь пригадує нам не тільки про те, що світ перемінився з приходом Ісуса Месії, але що ми також повинні відкласти всі дотеперішні земні клопоти (Мт 6:34) і йти за Христом, Який спас нас.

Було б чудово, якщо би ми всі разом дозволили Христу увійти в наше життя і так любити один одного, як Христос безмежно полюбив нас (Ів 15:12). До цього закликає нас Церква протягом свята. Ми також повинні радіти післанництвом Спасіння, що почалося у Вифлеємі.

Уявіть собі немовля, сповите у пелюшках. Цар Царів міг прийти велично та Його вибір

(Закінчення на стор. 12)

Львів і Україна прощаються з Главою Української Греко-Католицької Церкви Мирославом-Іваном Кардиналом Любачівським

ЛЬВІВ. – У п'ятницю, 15 грудня 2000 року, о 10-ій год. 30 хв. ранку відбулося перенесення тлінних останків Блаженнішого з Митрополичих палат до архикатедри св. Юрія, яка з цієї причини була відчинена круглодобово.

Кожного вечора 15-16-17-18 грудня при тлінних останках Блаженнішого відбувалися поминальні Богослуження.

У вівторок, 19 грудня, о 16-ій год. розпочався чин Архиєрейського похорону.

В середу, 20 грудня, о 9-ій год. ранку похоронна процесія рушила вулицями престольного міста Львова – від площі св. Юрія, вулицею Устияновича, до пам'ятника жертвам тоталітарного режиму, вулицею Коперника, до пам'ятника Богородиці, проспектом Свободи", вулицею Гнатюка, Листопадового Чину, – і знову до площі св. Юрія.

О 10 год. 30 хв. – Заупокійна Архиєрейська Літургія у соборі св. Юрія, опісля відбулося винесення тлінних останків Блаженнішого перед собор св. Юрія.

Тисячі львів'ян, гостей міста, мешканці довколишніх сіл, багатьох інших міст нескінченною чергою ідуть, щоб попрощатися зі своїм Пастирем. Море квітів довкола труни – білі і жовті троянди, хризантеми. Над Митрополичими палатами схилилися два прапори: національний синьо-жовтий з чорною стрічкою і біложовтий Папський штандарт.

У своєму слові прощання секретар конгрегації Східних Церков Ватикану Архиєпископ Марусин згадав той день 1979 року, коли в Сикстинській каплиці, перед геніяльними творіннями Мікелянджело, з рук Папи Івана-Павла II о. Любачівський одержав єпископську хіротонію. Архиєпископ порівняв Блаженнішого з орлом, який шукає для себе найвищу вершину. Такою вершиною для Патріярха УГКЦ була служба Богові і українському народові.

Промови папського нунція в Україні Михайла Етеровича, Кардинала Ахілле Сільвестріні, віцепрем'єра України Миколи Жулинського, народного депутата Михайла Косова, голови Львівської держадміністрації Степана Сенчука, церковного і громадського діяча Івана Геля, священика Ярослава Чухнія воскресили в уяві присутніх незабутній образ Блаженнішого – образ діяльної і разом з тим скромної і глибоко молитовної людини, мудрого пастиря і водночас плідного вченого-богослова.

Телеграми співчуття надійшли від Папи Івана-Павла II, Президента України Леоніда Кучми, Патріярха УПЦ КП Філарета, Архиєпископа УАПЦ Ігоря Ісіченка, Митрополита УПЦ МП Володимира (Сабодана).

Напередодні, у вівторок, повертаючись з Чопу до Києва, Президент Л. Кучма на декілька годин затримався у Львові. Разом з головою Львівської обласної держадміністрації Степаном Сенчуком і віце-прем'єром Миколою Жулинським глава держави прибув до собору св. Юрія, щоб попрощатися з Пастирем українських католиків. Президент привіз величезний – у зріст людини – вінок з живих білих квітів. Дещо пізніше Л. Кучма мав півгодинну розмову з Владикою Любомиром Гузарем, під час якої пообіцяв допомогти до приїзду Папи Івана-Павла II в Україну реставрувати собор св. Юрія й увесь Святоюрський комплекс.

Похорон Блаженнішого спонтанно актуалізував питання патріяршого устрою Української Греко-Католицької Церкви. Згідно з канонами Римського Апостольського престолу, офіційний титул Глави УГКЦ – Верховний Архиєпископ Львова для українців, хоч природним для Української Церкви є титул Патріярха, і саме так поминають Главу УГКЦ у Богослужбах. Кардинал Любачівський багато разів звертався до Папи Івана-Павла II з проханням проголосити патріярший устрій в Україні, згідно з традицією Східних Церков.

Стало відомо, що 24 січня 2001 року відбудеться Синод УГКЦ, який обере нового Главу Української Греко-Католицької Церкви.

Богдан Вовк

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Новий голова Державного комітету ядерного регулювання

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма указом призначив Вадима Грищенка головою Державного комітету ядерного реґулювання України. Про це повідомили в управлінні пресової служби глави держави. В.Грищенко з липня 1999 року до березня 2000 року обіймав посаду заступника голови Державної адміністрації ядерного регулювання України.

Приїзд Папи збудить зацікавлення Україною в світі

КИЇВ. – Голова Державного комітету у справах релігій Віктор Бондаренко вважає, що приїзд Папи Римського Івана-Павла II в Україну "спричинить вибух зацікавлення до нашої країни у світі". Про це він сказав на семінарі для реґіональних засобів масової інформації. В. Бондаренко висловив думку, що приїзд Папи означатиме, що "Україна досягла певного рівня демократії та релігійної свободи ". Крім того, за його словами, "приїзд Папи спричинить паломництво з країн СНД, зокрема, Росії та Білорусі, тому що, наскільки відомо, у плянах Папи немає наміру найближчим часом відвідати ці країни".

Депутати захистили учасників протесту

КИЇВ. – Лише постійна присутність народних депутатів України серед учасників акції протесту проти зволікання з розслідуванням справи Георгія Ґонґадзе на майдані Незалежности у Києві врятувала пікетників від розгону міліцією, зазначили учасники акції. 15 грудня о 12.00 год. полудня учасники студентського голодування 1990 року вийшли на майдан Незалежности в Києві, протестуючи проти зволікання з розслідуванням справи щодо зникнення журналіста Георгія Ґонґадзе.

Порушено кримінальну справу митного огляду депутатів

КИЇВ. – На ранковому засіданні парляменту голова Верховної Ради Іван Плющ оприлюднив повідомлення заступника Генерального прокурора України Сергія Винокурова про те, що 12 грудня Генеральна прокуратура порушила кримінальну справу щодо митного огляду Народних депутатів Сергія Головатого, Олександра Жира і Віктора Шишкіна на летовищі "Бориспіль". І. Плющ зазначив, що справу порушено за ч.1 ст.166 Кримінального кодексу України.Організацію та проведення досудового слідства покладено на прокурора Київської области. Управління Генеральної прокуратури з нагляду за законністю діяльности митниці, виконуючи доручення Президента України, перевіряло факт митного огляду народних депутатів і вилучення у них відеоплівки на летовищі. Народні депутати України поверталися з-за кордону, де за дорученням тимчасової парляментської слідчої комісії з розслідування обставин зникнення журналіста Георгія Ґонґадзе зустрічалися з офіцером державної охорони Миколою Мельниченком, який робив записи розмов вищих посадових осіб України, а потім дав авдіоплівку лідерові СПУ Олександрові Морозу. За словами С.Головатого, відеоплівка з матеріалами про зустріч з офіцером державної охорони була пошкоджена під час її тимчасового вилучення на летовищі.

Своєчасно ухвалено державний бюджет України -2001

КИЇВ. – Уряд і парлямент продемонстрували взаємогармонійні та зважені підходи, завдяки чому вдалося своєчасно прийняти державний бюджет на 2001 рік. На цьому наголосив прем'єр-міністер України Віктор Ющенко під час прямого виступу на Новому телеканалі в програмі "Репортер". Водночас він зазначив, що своєчасно прийняти бюджет вдалося тому, що, з одного боку, це був грамотний бюджет, а з іншого - "мудра поведінка" народних депутатів. Крім того, В. Ющенко зазначив, що під час затвердження бюджету були враховані практично всі головні моменти, на яких наполягав уряд, зокрема макроекономічні показники і "речі, які ми хотіли зробити в пляні економіки та соціяльної політики".

І це діється у правовій державі...

Українські і закордонні засоби масової інформації все більше уваги приділяють справі зниклого ще у вересні київського журналіста Г. Ґонґадзе. З'ясування обставин цього зникнення несподівано переросло у конфлікт, який може мати далекойдучі наслідки для всього суспільства. Початком послужило оприлюднення народним депутатом Олександром Морозом нібито таємно зроблених офіцером Служби безпеки України авдіозаписів розмов вищих керівних осіб, серед них і Президента Л. Кучми, так що з їхнього змісту випливає певна причетність учасників тих розмов до зникнення Г. Ґонґадзе, принаймні можна стверджувати, що його журналістська діяльність не подобалася Л. Кучмі та його оточенню. Президент Л. Кучма заперечує автентичність таємно зроблених записів, вважаючи їх провокацією, в якій можуть бути замішані спецслужби інших держав. Справа швидко обростає новими деталями, які все більше надають їй характеру загальноукраїнського політичного скандалу.

На прохання „Свободи", загальну ситуацію, як вона склалася на сьогодні, оглядає українська журналістка Ірина Погорєлова.

Відомо, що до того, як очолити інтернетгазету „Українська правда" Георгій Ґонґадзе співпрацював майже з усіма відомими виданнями України, виступав ведучим на різних телеканалах та на радіо "Континент", співдіяв з різними політиками. Але те, що Гія (так його називали рідні) був опозиційним до Кучми, ніхто ніколи не ставив під сумнів. На відміну від багатьох своїх колеґ, він звертався до Президента з дуже гострими запитаннями при будь-якій змозі. Ті, хто вірить у причетність Л. Кучми до зникнення Георгія, мотивують це однаково високим рівнем емоційності цього журналіста й самого Президента, який багато років демонстрував не лише шалену „реактивність" на все, що йому не подобалось, але й злопам'ять про своїх опонентів, особливо принципових і послідовних. В той же час Кучма роками не помічав шкоди від свого найближчого оточення, як це було з Лазаренком та іншими наближеними.

Отже, Г. Ґонґадзе зник 16 вересня 2000 року. Перед цим він особисто звертався до Генеральної прокуратури з проханням з'ясувати, хто стежить за ним, бо стеження він помічав протягом усього літа. Прокуратура не відповіла на запит. Згодом саме через це приховування інформації, хто ж стежив за Ґонґадзе, його мати Леся Ґонґадзе мала намір подати на Генерального прокурора в суд, причому для цього в неї згодом знайшлися й нові підстави.

Розшук Г.Ґонґадзе з самого початку супроводжувався протизаконними діями правоохоронців, які почали публічно накидати суспільству думку про добровільне зникнення Георгія, роблячи припущення на підставах особистого життя журналіста, його закордонних зв'язків тощо. Водночас деякі колеґи Ґонґадзе почали знов-таки публічно обговорювати проблему, кому могла бути вигідна історія з журналістом. Найпопулярнішими виявились версії про те, що хтось веде боротьбу проти міністра внутрішніх справ Ю.Кравченка (аби він згодом не претендував на пост глави держави).

В умовах цих підозр слідство розвивалося все повільніше, а певний час про нього взагалі забули. Аж поки 3 листопада біля містечка Таращa, Київської области, не знайшли мертве тіло, на якому згодом нібито виявили прикраси, що їх носив Георгій Ґонґадзе. Скандал навколо цього тіла зчинився значний, але правоохоронні органи продовжували грати загадкову гру: експертиза не проводилась (причому Генпрокурор звинуватив мати Ґонґадзе, нібито вона не хоче давати кров, що вона спростувала з обуренням), прикрас не показували родичам та знайомим. І це вже після того, як місцевий судмедексперт ідентификував тіло як належне саме Г .Ґонґадзе. Тіло хотіли забрати колеґи Ґонґадзе, але його прокуратура кудись взагалі таємно вивезла. Лише 18 грудня дружині Георгія Миросларі показали прикраси, які вона впізнала. Вона також знайшла деякі прикмети, що вказують саме на її чоловіка. Але міжнародну експертизу, на якій наполягає Мирослава, досі забороняє Генпрокурор, який нібито охороняє „честь" української правничої системи. Замість швидше ідентифікувати тіло, правоохоронці стали наполегливо підкреслювати публіці, що місце, де його знайшли, – це виборчий округ опонента Кучми, Олександра Мороза. Власне, згадали про округ лідера Соціялістичної партії України О.Мороза, Таращу, лише після того, як сам О.Мороз зчинив тепер відомий всьому світові скандал.

З трибуни Верховної Ради 28 листопада О.Мороз оголосив, що має докази того, нібито замовником зникнення журналіста Ґонгадзе був Президент Л.Кучма, виконавцем – міністер внутрішніх справ Юрій Кравченко, а присутнім і втаємниченим у цю справу – глава адміністрації Президента України Валерій Литвин. На пресконференції О. Мороз продемонстрував авдіозапис з голосами, в такій мірі схожими на голоси означених осіб, що за тиждень не залишилось нікого в політикумі України, хто б не погоджувався з цим.

Тим часом авдіоматеріали і тексти розмов поширилися в Україні, а соціологічні опитування засвідчили, що понад 60 відс. громадян припускають, що Президент міг дати злочинні накази, не кажучи вже про готових на все виконавців. Сам Президент мовчав, якщо не враховувати суху заяву його

прес-служби. Правоохоронці сподівалися, що в Мороза нема свідка, який би міг підтвердити інформацію про авдіозаписи в президентському кабінеті.

Кримінальна справа була відкрита лише за фактом „наклепу", хоча сам Мороз був готовий іти в суд. Заговорив Президент, спростовуючи "наклепи", лише після того, як стало зрозуміло, що наступна інформація Мороза буде ще вразливішою. Це сталося тоді, коли з Голляндії повернулися троє народних депутатів – Сергій Головатий, Віктор Шишкін і Олександер Жир. Вони привезли з собою відеозапис з зізнанням колишнього офіцера президентської охорони, який встановив підслухувальний пристрій у кабінеті Л. Кучми. З цим відеозаписом 12 грудня ознайомилися депутати парляменту. Водночас на поверхню сплив факт протизаконного затримання цих трьох депутатів на митниці в Борисполі і зумисного пошкодження митниками відеозаписів. Та навіть дещо пошкоджені, ці дві відеокасети містили сенсаційний матеріял: колишній офіцер Микола Мельниченко документально доводив, що мав змогу записувати Президента і його спів

(Закінчення на стор. 4)

Україна закрила Чорнобильську АЕС

Сергій Баштовий, інженер Чорнобильської АЕС, вимикає останній реактор станції.

КИЇВ, 15 грудня 2000 року. – Головна подія цього дня опинилася в центрі уваги міжнародної громадськости: закрито Чорнобильську атомну станцію, де 14 років тому сталася найбільша у світі ядерна аварія, внаслідок якої померли від радіяції тисячі людей, а мільйони інших – захворіли.

Офіційна церемонія з цього приводу відбулася в київському палаці „Україна", у ній взяли участь понад 2000 осіб, серед них – відомі вчені, політичні і громадські діячі, представники дипломатичних місій багатьох країн, понад 300 журналістів з різних інформаційних агентств.

О 13 год. 15 хвилини за київським часом Президент України дав наказ зупинити останній діючий реактор. У відповідь директор Чорнобильської станції Віталій Товстоногов доповів, що реактор зупинено. Цей момент усі присутні в палаці „Україна" спостерігали на телевізійному екрані.

Напередодні, 14 грудня, Л. Кучма відвідав Славутич, місто енергетиків. На зустрічі з працівниками ЧАЕС Президент сказав, що закриття станції є сумною подією для її технічного персоналу, для міста Славутича, життя якого було тісно пов'язане з ЧАЕС, і для всієї України, яка у зв'язку з цим втрачає майже 5 відс. електроенергії. Однак іншої ради не було, оскільки реактори цієї конструкції „не найкращі з точки зору безпеки", через що й сталася трагедія 1986 року. Л. Кучма підкреслив, що уряд прийшов до остаточного рішення закрити ЧАЕС після того, як держави „Великої сімки" та Евросоюз „підписали з нами меморандум, згідно з яким в Україну йде міжнародна допомога". Президент запевнив, що „жодна людина, яка працює на ЧАЕС, не залишиться без уваги" і залишив у журналі начальника зміни станції такий запис: „Беру під свій патронат всі проблеми, пов'язані із закриттям ЧАЕС, насамперед – соціяльний захист персоналу".

Генеральна асамблея ООН одностайно ухвалила резолюцію щодо закриття Чорнобильської АЕС, назвавши цей крок України видатним внеском у справу подолання наслідків найтрагічнішої в історії людства техногенної катастрофи. Міжнародна екологічна організація Ґрінпіс закликала до закриття подібних атомних станцій у Росії та Литві.

Секретар Департаменту енергетики США Билл Ричардон, який також перебуває в Києві, сказав у розмові з журналістами, що в п'ятницю, ще до церемонії в палаці „Україна", мав зустріч з Президентом Л. Кучмою, передав йому лист від Президента Билла Клінтона і підкреслив, що США вітають рішення України про закриття ЧАЕС, а також рішення Еврокомісії про виділення Україні кредитів для добудування блоків на Рівненській і Хмельницькій АЕС. „Ми не забудемо України і будемо працювати з вами довгий час після закриття ЧАЕС",– сказав Б. Ричардсон.

Прем'єр-міністер України Віктор Ющенко назвав закриття Чорнобильської АЕС „унікальною акцією", яку можна порівняти з політичним рішенням України про відмову від ядерної зброї. „Я переконаний, що закриття ЧАЕС – це модель III тисячоліття, яку сприйме все людство, і ми будемо мати багато партнерів у розв'язанні проблем Чорнобильської катастрофи",– сказав В. Ющенко.

Як повідомило посольство Ізраїлю в Києві, ця країна також „привітала історичний крок України" і прийняла рішення виділити 250,000 дол. у чорнобильський Фонд „Укриття".

Прем'єр-міністер Великої Британії Тоні Блейр в листі на ім'я Президента Кучми запевнив, що його країна активно підтримуватиме Україну у розв'язанні проблем Чорнобиля, зокрема у зв'язку зі закриттям станції.

На київській прес-конференції за участю адміністратора Агенства міжнародного розвитку США Джеймса Андерсона, посла США в Україні Карлоса Паскуаля та директора місії згаданого агентства в Києві Кристофера Кравлі було зачитано офіційне звернення Уряду США до Уряду України. В ньому відзначається, що США схвалюють історичне рішення України, бо це покращить загальний стан ядерної безпеки. США вже надали Україні понад 250 млн. дол. допомоги в галузі ядерної безпеки. Приблизно 100 млн. дол. було надано для запевнення безпеки Чорнобиля. Додатково виділено 32.5 млн. дол. на побудову бойлерної станції на ЧАЕС, що було необхідне для виведення станції з експлуатації. З понад 700 млн. дол., які зобов'язалися надати „Велика сімка", Европейський союз та інші країни-донори, внесок США становить майже 160 млн. дол.

Прем'єр-міністер Російської Федерації Міхаїл Касьянов, який разом з Президентом Л. Кучмою відвідував місто Славутич, повідомив, що Росія надасть Україні кредит на добудову енергоблоків Рівненської та Хмельницької атомних станцій, а також збільшить доставу електроенергії в Україну, щоб компенсувати втрати, пов'язані із закриття ЧАЕС.

Тим часом міністер атомної енергії РФ Євгеній Адамов відмовився, незважаючи на персональне запрошення, взяти участь у церемонії закриття Чорнобильської АЕС, вважаючи, що станція повинна далі продукувати електроенергію. Мовляв, в Росії успішно діють 11 таких самих реакторів, як у Чорнобилі. На думку Є. Адамова, рішення України – чисто політичне, воно не обґрунтоване ні технічно, ні економічно.

Але й в Україні не всі впливові кола погодилися із закриттям ЧАЕС. Напередодні церемонії закриття, 14 грудня, Верховна Рада вирішила рекомендувати урядові відкласти розгляд питань, пов'язаних зі закриттям ЧАЕС, на квітень 2001 року. В розмові з журналістами народний депутат Олександер Мороз заявив, що рішення депутатів щодо відкладення дня закриття ЧАЕС „віддзеркалює волю виборців", оскільки опитування свідчать, що прихильників дальшої праці ЧАЕС є втричі більше, ніж прихильників закрити її.

Народний депутат Юрій Крючков додав, що особисто розмовляв з закордонними фахівцями, які тепер прибули до Києва, на закриття ЧАЕС, і багато з них певні, що рішення закрити станцію – це наслідок тиску західніх держав, які не зацікавлені, „щоб Україна мала нормальне енергопоста-чання і взагалі існувала як держава". Ю. Крючков пояснив, що депутати тому проголосували за відкладення дня закриття, бо „вболівають за інтереси держави і виступають проти брутального ставлення до України".

Щось подібне можна знайти і в західній пресі. Наприклад, газета „Лос-Анджелес Таймс" у статті „Україна неохоче закриває останній реактор" пише, що „не піклування про безпеку, а тільки потреба України в західніх інвестиціях змусила Президента Леоніда Кучму закрити Чорнобильську АЕС".

Відповідаючи на рішення Верховної Ради, Президент Л. Кучма підкреслив, що Україна здійснила те, що повинна була здійснити. „Я почув багато гірких слів на свою адресу і на адресу керівництва України, часто справедливих, і мені практично не було чого сказати, але я й сьогодні вважаю, що ми прийняли єдино правильне рішення з усіх точок зору, насамперед з моральної, бо Чорнобиль для світу – той негативний символ, якому не місце на землі", – сказав Л. Кучма.

Звертаючись до українського народу, глав держав, урядів і парляментів усіх країн, до всієї міжнародної спільноти з нагоди закриття Чорнобильської АЕС, Президент Л. Кучма підкреслив: „Закриваючи ЧАЕС, ми підтверджуємо вірність своїм зобов'язанням перед світом, остаточно прощаємося зі спадком тоталітарного періоду, його свавіллям і безгласністю, байдужістю і жорстокістю до людини, суспільства і природи, підтверджуємо намір будувати майбутнє виважено і відповідально, керуючись европейським вибором, турботою про наступні покоління українського народу і всього людства".

(За повідомленнями інформаційних аґентств).
Фото: ДІНАУ

Президент Леонід Кучма і Прем'єр-міністер Віктор Ющенко під час поминальної Служби Божої в катедрі св. Софії.

Загальний вигляд Чорнобильської АЕС.

АМЕРИКА І СВІТ

США й надалі допомагатимуть Україні щодо ЧАЕС

ВАШІНҐТОН. – Сполучені Штати продовжать надання допомоги Україні у зв'язку зі закриттям Чорнобильської АЕС. Про це повідомив в інтерв'ю телевізійної мережі Сі-Ен-Ен секретар Департаменту енерґетики США Билл Ричардсон, який був присутній на церемонії відключення останнього енерґоблоку станції. За його словами, американське технічне і фінансове сприяння буде спрямоване на очищення від радіоактивного зараження об'єктів ЧАЕС, створення робочих місць для її персоналу і розробку нових джерел електроенерґії.

Росія дуже хоче в СОТ

ОТТАВА. – Питання про приєднання Росії до Світової організації торгівлі є "поточним і важливим завданням" візити президента Російської Федерації Володимира Путіна до Канади. Таку оцінку дав віце-прем'єр уряду РФ Віктор Христенко – співголова Російсько-канадської міжурядової економічної комісії. За його словами, Канада, як один з найактивніших учасників СОТ, надасть Росії технічне сприяння в узгодженні російського законодавства з нормами СОТ.

США дбатимуть про протиракетну оборону

ВАШІНҐТОН. – Створення і розгортання національної системи протиракетної оборони - мета, якою має намір займатися майбутня адміністрація Буша. Про це заявив обраний віце-президентом США Ричард Чейні. "Ми дійсно хотіли б розгорнути (протиракетну) оборону", – підкреслив він в інтерв'ю телевізійній мережі Ей-Бі-Сі. На думку майбутнього віцепрезидента, США мають заручитися в цьому питанні підтримкою своїх союзників. "Нам потрібно також з'ясувати питання, що стосуються Договору з протиракетної оборони, та наші взаємини з росіянами, – зазначив він. – „Адміністрація Клінтона фактично надала Росії право вето у цьому питанні, що недопустимо".

М. Олбрайт будуть охороняти пів року після закінчення служби

ВАШІНҐТОН. – Меделин Олбрайт стане першим Державним секретарем США, якого після залишення посади ще півроку охоронятиме спеціяльна служба безпеки. Про це повідомив офіційний представник Державного департаменту Філіп Райкер. За його словами, це пов'язано з реальними загрозами для життя глави американського зовнішньополітичного відомства з боку міжнародних терористів. За старими правилами, колишній Державний секретар мав спеціальну охорону тільки на час 30 днів після завершення державної служби. Згідно з цим нововведенням, наступник М. Олбрайт матиме спеціальну охорону з моменту оголошення про його призначення на цю посаду.

Туреччина помилувала в'язнів

АНКАРА, Туреччина. – Парлямент Туреччини ухвалив закон про амнестію, згідно з якою особи, які скоїли злочини до 23 квітня 1999 року, будуть звільнені від кримінальної відповідальности. Серед тих, кого не буде помилувано, – засуджений до смертної кари лідер курдських повстанців Абдулла Оджалан, оскільки амнестія не поширюється на осіб, які відбувають кару за статтею кримінального кодексу "зрада батьківщини".

А. Зленко – на засіданні НАТО

БРЮССЕЛЬ. – Актуальні питання зміцнення безпеки в Европі, передусім на Балканах, внесок України в цей важливий процес, шляхи підвищення ефективности та наповнення практичним змістом співробітництва України з НАТО – питання, які обговорювалися у Брюселі в четвер, 14 грудня, під час засідання Комісії Україна-НАТО на рівні міністрів закордонних справ. Делегацію України очолював міністер закордонних справ Анатолій Зленко.

Також обговорено деякі пріоритети взаємодії України з НАТО на наступний рік, зокрема в таких сферах співпраці, як ліквідація наслідків надзвичайних ситуацій цивільного характеру, здійснення проєктів наукового, економічного, екологічного характеру.

Сторони обговорили можливості надання НАТО і окремими державами-членами Альянсу допомоги Україні у ліквідації наслідків стихійного лиха, яке спіткало наприкінці листопада - початку грудня ряд областей України.

Окреме місце в дискусіях приділено обговоренню шляхів здійснення ініціятиви Президента України щодо запровадження якісно нового моделю миротворчої діяльности - операцій зі запобігання виникнення конфліктів.

Міністер закордонних справ України Анатолій Зленко мав зустрічі з Генеральним секретарем НАТО Джорджем Робертсоном, верховним представником ЕС з питань зовнішньої політики та безпеки Гав'єром Соланою, з керівниками зовнішньополітичних відомств держав-членів НАТО тощо.

Засідання Комісії Україна-НАТО проходило в рамках підписаної у липні 1997 року Хартії між Україною і НАТО про особливе партнерство, і є заходом, передбаченим Робочим пляном імплементації цього документу.

(Зліва): Анатолій Зленко і Джордж Робертсон.

І це діється ...

(Закінчення зі стор. 2)

розмовників, причому не лише восени, а протягом цілого року – відтоді, як під час передвиборчої кампанії 1999 року було вчинено замах на Н.Вітренко та загинув в автокатастрофі В.Чорновіл. За словами Мельниченка, він почав записувати Президента, коли почув його наказ зробити замах на Вітренко, аби звинуватити в цьому О. Мороза.

Що стосується загибелі Чорновола, то в скандалі, який розгорнувся навколо свідчень Мороза та Мельниченка, цей епізод з'явився окремо. Про нього нагадали інші депутати, які свого часу працювали в передвиборчому штабі Євгена Марчука, і оголосили, що Є.Марчук вже тоді показував їм відеокасету, де нібито співробітник МВС в масці викривав механізм замаху на В.Чорновола. Як з'ясувалось, про цю касету річної давности знав і Ю. Кравченко, якому Марчук повідомив про неї, але не показав, пославшись на її непереконливість.

Вся ця інформація була здебільшого оприлюднена у Верховній Раді 14 грудня. Відтак у парляменті України відбувся попередній звіт слідчої комісії, очолюваної теперішнім членом Руху Г.Удовенка О.Лавриновичем, що свого часу став опонентом В.Чорновола та брав участь в розколі Руху. О.Лавринович у своїй доповіді підкреслив неправомірність деяких дій правоохоронців, яких, власне, й контролює комісія. Але самому Лавриновичеві колеги докоряли за те, що через його особисту бездіяльність комісія не виконує повноважень, наданих їй Конституцією. Лавринович весь час посилається на спеціяльний, заблокований Президентом закон щодо повноважень слідчих комісій парляменту. Врешті, парлямент ухвалив рішення негайно повернутись і до цього закону, аби зняти з нього вето Президента. Цей закон цікавий ще й тим, що в ньому передбачається певний механізм організації спеціяльного розслідування проти Президента на випадок оголошення імпічменту. Конституція передбачає імпічмент, але досить складні процедури все ще не виписані в окремих законах, через що Л. Кучма почувається досить спокійно.

Однак ситуація тепер має такий вигляд, що питання про імпічмент – не головне. Головне, що як досі, так і тепер Генпрокуратура не вважає за необхідне відкрити карну справу на підставі свідчень офіцера Мельниченка, і не тому, що він не може бути обвинуваченим, а тому, що Генпрокурор, міністер внутрішніх справ, голова СБУ та навіть міністер юстиції заздалегідь назвали всі матеріали проти Кучми фальшивками – до експертизи, яка усе ще не провадиться, – ані незалежна, ані залежна.

Правоохоронці не погоджуються виїхати за кордон задля зустрічі з офіцером, як їм запропонували депутати, що зустрічались з Мельниченком, натомість в Україні поширюється версія, ніби він нікуди не від'їжджав.

Одночасно, хоч і нелогічно, офіцера-"зрадника" звинувачують втому, що він продав державні секрети чужоземним розвідкам. Міжнародну експертизу авдіозапису, як і "таращанського тіла", заперечує Генеральний прокурор Потебенько з трибуни ВР і в телебаченні, - так, ніби Україна не є членом міжнародних угод про правову допомогу.

На сьогоднішній день, скандал має три рівні суспільної реакції. Перш за все, парлямент підтримав депутатів від опозиції в тому, аби максимально проконтролювати дії правоохоронців в цій справі. Другий рівень – різноманітні політичні сили. О.Мороза підтримують партії лівого та правого спрямування, що влаштували пікет на Майдані Незалежности в Києві. А не підтримують так звані пропрезидентські партії, в тому числі й ті, яких називають олігархічними. Хоча ніяких заяв на захист президента Кучми жодна з них не зробила.

Нарешті, що стосується широкої громадськости, то, як вже йшлося, вона визнає можливість злочинних дій влади, але не виявляє бажання йти на барикади проти Президента і його оточення. Адже Кучма залишив біля себе тих міністрів, яких суспільство добре пам'ятає від часу виборів та референдуму. Народові, який ледве виживає, не до скандалів на верхніх поверхах влади. Значна частина людей, особливо тих, хто голосував за Кучму, чекає, що справа рано чи пізно повернеться в правове русло. Решта ж українців, найбільш байдужих до скандалу, переконана, що хоча влада й злочинна, але це – влада, і така не раз вже була в Україні...

Львів і Україна прощаються з Главою Української Греко-Католицької Церкви Мирославом-Іваном Кардиналом Любачівським

З життєпису Блаженнішого

Глава п'яти мільйонів українських католиків візантійського обряду в Україні та ще двох мільйонів у світі Мирослав-Іван Кардинал Любачівський народився 24 червня 1914 року у сім'ї Євстахія та Анни (Олійник) у м. Долині Івано-Франківської области. Після закінчення Стрийської гімназії і двох років навчання на факультеті філософії та богослов'я Митрополит Андрей Шептицький вислав його на дальші студії до Інсбруку (Австрія), і власне з його рук 21 вересня 1938 року в капличчі Митрополичих палат при соборі св. Юрія Мирослав Любачівський отримав священство.

У перші роки священства він навчався у Біблійному інституті у Римі, де захистив докторат з богослов'я, далі – у Григоріянському університеті, де став доктором філософії.

З огляду на те, що після війни Західня Україна була приєднана до Радянського Союзу, а Українська Греко-Католицька Церква насильно ліквідована, і повертатись було годі, о. д-р Любачівський 29 травня 1949 року виїхав до США для співпраці з українськими еміґрантами.

Він був призначений до церкви св. Петра і Павла у Клівленді, а в 1968 році стає духівником Української католицької семінарії св. Йосафата у Вашінґтоні, з 1971 року – професором Академії св. Василія Великого у Філядельфії, у 1977 році – духівником семінарії св. Василія у Стемфорді.

13 вересня 1979 року Папа Іван-Павло II номінує д-ра о. М. Любачівського Архиєпископом-Митрополитом Філядельфійським. Єпископська хіротонія відбулася 12 листопада 1979 року. У 1980 році Синод єпископів УГКЦ обрав Архиєпископа Мирослава-Івана Любачівського помічником Верховного Архиєпископа.

Після смерти Блаженнішого Йосифа Сліпого Архиєпископ Мирослав-Іван Любачівський успадкував уряд Верховного Архиєпископа Львова з усіма повноваженнями. 25 травня 1984 року Верховний Архиєпископ Мирослав-Іван був відзначений кардинальською гідністю.

30 березня 1991 року Блаженніший повернувся до Львова. В історії УГКЦ Блаженніший Мирослав-Іван – п'ятий з черги ієрарх Української Церкви, що носить титул Кардинала Вселенської Церкви, і другий після Патріярха Йосифа, Кардинал у XX столітті.

Його Блаженство був відомим науковцем, автором цілої низки наукових праць і книг, виданих в Австрії, Італії, США.

Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Мирослав-Іван Кардинал Любачівський упокоївся в Бозі в четвер, 14 грудня 2000 року.

Десятки тисяч людей провели Блаженнішого Патріярха Івана-Мирослава в останню дорогу.
Фото: ДІНАУ

Він безнастанно молився за свій нарід

До високопреосвященних і преосвященних владик, духовенства і монашества, мирян Української Греко-Католицької Церкви в Україні і на поселеннях

Мир Вам у Господі!

Від нас відійшов у вічність Отець і Глава нашої Української Греко-Католицької Церкви Кардинал Мирослав-Іван Любачівський, Верховний Архиєпископ Львова і Митрополит Галицький – таким був офіційний титул Покійного.

Хоча вже тривалий час ми не мали змоги бачити його на публічних Богослуженнях, та він завжди залишався для нас батьком, справжнім отцем, який безнастанно молився за свій нарід. До останніх днів свого земного життя Покійний служив св. Літургію, читав Часослов, молився на вервиці – у нашому намірені.

Зі смертю Блаженнішого ми втратили батька. Але, власне, й не втратили його: відтепер, разом з двома іншими нашими отцями і заступниками, з якими він ділив уряд Львівського Архиєпископа та Галицького Митрополита впродовж двадцятого століття, – Андреєм Шептицьким і Йосифом Сліпим, – Його Блаженство і надалі молиться за нас. Різниця хіба лише в тому, що він вже там, де немає ні болю, ні печалі.

Більшу частину свого життя Покійний провів поза межами рідного краю. Він добре розумів долю й недолю еміґранта. За часу свого перебування в Італії після Другої світової війни він роз'їжджав по таборах біженців і ніс їм духовну та матеріяльну допомогу. Це бажання допомогти потребуючим залишилось з ним завжди.

Як вчений-богослов, він ділився своїми знаннями через проповіді. До останнього часу тисячі українців могли чути по радіо голос Блаженнішого – пастирські настанови, записані на плівку, – навіть тоді, коли його тіло потерпало від болю.

Довголітнє вимушене перебування вдалині від України викристалізувало у Покійного любов до рідної землі, до рідного народу. Чимало людей бачили на власні очі, а ще більше – на відеострічці – отой поцілунок рідної землі в 1991 році, після довголітньої відсутности. Це не був якийсь ритуал, якийсь приписаний жест, це був справді – поцілунок.

Свою любов до рідного народу і свою віру в нього Блаженніший Мирослав-Іван висловив в одній проповіді ось такими словами: „Дорогі браття і сестри, те, що ви робите для Господа Бога, то буде вам заплачено сторицею, Він бо милосердний і має право вимагати від вас якоїсь частки того, що ви одержали. Стійте твердо при вірі, при Церкві, слухайте ваших священиків та єпископів, не давайтесь звести іншим обіцянкам, але знайте, що тільки наш нарід і тільки наші зусилля можуть нам помогти".

За таку любов Господь нагородив Покійного тим особливим даром, що він у своїй особі з'єднав наш нарід в Україні і на поселеннях та був його духовним провідником у радісну хвилину здобутої свободи та незалежности.

Нехай йому буде вічная в нашому народі пам'ять!

Владика Любомир Гузар,
*Єпископ-помічник Кардинала **Мирослава-Івана Любачівського,***
глави Української Греко-Католицької Церкви
15 грудня 2000 р.
м.Львів

Наше вічне гасло

Славлю Бога святого, що дозволив мені 50 років служити Богослуження за вас, земляки мої. Ще дякую всемогутньому Творцеві, що дав мені силу вже п'ять разів відвідати вільну Україну, помолитися на могилах дорогих мені людей.

Оглядаючись на свій довгий життєвий шлях, бачу сліди, які Господь допоміг мені залишити за собою. Колись на рідних землях – це активна праця в різних молодечих організаціях, гуртках, хорах; це статуя Пренепорочної Діви Марії у моєму рідному селі Бачеві, яка стоїть біля джерела, а вода тече через каміння, привезене з чудотворного Люрду, освячене багаторазовими з'явами Пречистої Діви Марії; це „вулиця Києва" і пам'ятник Т. Шевченкові в Тулюзі, на півдні Франції, і це в самому Люрді – „вулиця України", український дім-притулок для прочан, українська церква з п'ятьма золотими банями, окраса усього Люрду. А в базиліці Розер, на тій скелі, де в ґроті-печері 19 разів з'являлася Матір Божа, є „Вівтар України" і каплиця на 60 осіб.

Моїм слідом є також мої книжки „Золотий міт", „Володарка Піренеїв", „Молиться серце" та „Український мальовничий острів у чудодійному Люрді", які я роздав безкоштовно нашим церквам.

Мої сліди збіглися зі слідами мільйонів українців, які жили і боролися за волю нашого народу, за національну і релігійну свободу. Але „Бог і Україна" – це наше вічне гасло.

Українська церква в Люрді – це наша національно-християнська амбасада у світі, свідчення про те, що в Україні живе Дух Святий, про те, що наш народ відданий своїй небесній Матері і Заступниці.

о. Василь Прийма,
Люрд, Франція

Радість, яка ніколи не застаріє

Наші релігійні звичаї, а вже зокрема пов'язані з Різдвом Христовим, – найкращі у світі. Навіть марно порівнювати зі звичаями інших, хоч би й близьких слов'янських, народів. Бо й як можна порівнювати емоційні речі – те, що від дитинства живе в нашій пам'яті, як найживіша її струна, що є частиною нашої душі, індивідуальної і соборної, всеукраїнської? Те, що постало з найглибших, найсвітліших почуттів нашого народу, з його неповторного естетизму і щирого прагнення до Вічної Істини? Те, що з'єднує усі покоління в єдине русло роду-народу і тому його не поглинули ніякі тажкі часи і обставини, тому ми є і маємо в Господі надію, що будемо завжди.

Наші звичаї найкращі, тому що вони – наші. Для інших народів – найкращі їхні. Справа зовсім не в порівнянні, а в тому, що вони ці звичаї є і протягом століть зберігають свій вплив і свою притягальну силу для нас. У цьому сенсі можна говорити, що кожний Різдвяний звичай, , крім зовнішніх форм, має ще важливіший внутрішній, невидимий бік, і Свят-Вечір в цілому – це містерія, в якій бере участь водночас тілесне і духовне, земне і небесне.

Якби було не так, то Різдво не було б у такій мірі родинним святом. Властиво, чимось значнішим, ніж святом, – дуже важливою, наповненою більше невидимим, аніж видимим змістом подією, яку щороку ми переживаємо так, наче це стається з нами перший раз. Різдво Христове тому є родинним святом, що навіть якщо хтось з нас сідає за святвечірній стіл ні з якої вищої спонуки, а тільки тому, що так велить традиція, то загальна містерійна благодать і його не обмине, і він причаститься радости і світла Різдва.

Різдво об'єднує родину, громаду, отже, й весь народ, націю. Воно об'єднувало й тоді, коли українці мусіли жити в безбожній імперії, бо й тоді церкви українського Заходу, найбільш української території, були повні, і діточки, напекір суворим заборонам, виспівували попід вікнами „Нова радість стала". Об'єднувальну силу Різдва Христового відразу визнала молода українська держава, ввівши це підставове для християнської душі свято в офіційний календар. І це не просто приємно, коли з уст Президента чи Прем'єр-міністера, чи Голови Верховної Ради народ чує миле для нього вітання: „Христос Рождається!", – це дуже важливо, бо в цьому вітанні – подвійний лік на зранену душу народу: з боку земної влади і з боку неба. В такі миті обов'язково стається щось добре, позитивне, перспективне, навіть якщо ми не все помічаємо відразу. Та ось одна з очевидних передріздвяних добрих новин: закрито Чорнобильську станцію, символ новітньої трагедії нашого народу. Ще одна: в Україні припинився спад у виробництві. Ще одна: діточки зі східних областей знову їдуть до своїх братіків і сестричок у західні області, щоб разом відсвяткувати Різдво Христове.

Якщо ми усі будемо вимовляти з усією щирістю, на яку здатні наші душі, „Христос рождається!", то світ, зокрема український, неодмінно ставатиме кращим.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@worldnet.att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про науку, яку не хочемо прийняти

Чи слухали ви, дорогі читачі, слово Ґора, після остаточного рішення Верховного Суду, що президентом США є Джордж Буш? Якщо ви не чули, тоді, певне, знаєте про це з коментарів, які можна було вичитати в пресі чи послухати на радіо або Інтернеті. Отож більшість читачів мусіла переконатися, що не завжди, програючи, треба показувати своє невдоволення чи розчарування, а можна прийняти поразку достойно, спокійно та старатися співпрацювати з переможцем.

Нема що казати, обидві промови після рішення Верховного Суду були такі гідні та поміркованi, на які тільки політики можуть спромогтися, незважаючи на обставини, в яких знаходяться.

Саме це насунуло мені не дуже радісне порівняння із нашим політично-громадським життям та подіями, які доводиться раз-у-раз переживати. Якось у нас нетерпимість веде перед, і наші провідні мужі ніяк не вміють програвати чи співпрацювати із тими, що не є їхніх поглядів та належать до „іншої партії".

Скільки доказів того можна у нас знайти та скільки саме із того приводу є у нашій спільноті непорозумінь, ворожнечі, а то і ненависти. Все це, розуміється, приносить свої некорисні наслідки, часто для цілого народу, а ми і наша історія мусимо через це завжди терпіти.

Пригадую, як вперше тут, у США, перебував Вячеслав Чорновіл та був гостем у нашій редакції. Я мала щастя переводити з ним інтерв'ю та на самому кінці спитала, яке враження зробила на нього ця перша зустріч із українською спільнотою в Америці. На це він відповів: „Назагал враження корисне, коби не було тут стільки партій, угрупувань, коли б ви не ділилися на десятки груп".

Останній раз В. Чорновіл був у нас в редакції у 1996 році. Знову мала я нагоду перевести розмову і, пам'ятаючи добре його заввагу відносно поділу спільноти, я не могла втриматись, щоб не пригадати її із дещо колючим завваженням, чому його партія поділилась і чому української політики перебрали від нас такі неґативні риси?

В. Чорновіл не відповів, а я мала відтак, після його трагічної смерти, муки совісти, що це неприємне запитання було останнім у спілкуванні з цією непересічною постаттю.

А в Україні розцвітає поділ на партії, на різні погляди, панує непримиренність, патріоти не знаходять спільної мови і здається, немов із кожним роком незалежности стає із цим поділом, із цією ненавистю до поглядів іншого, гірше. І тому такий болючий цей контраст: коли в США двоє суперників признали рішення суду правильним і розпочали новий розділ історії Америки не ненавистю, а згодою, то в нас ненависть розгоряється з новою силою.

Вчора мала я щастя бути на вийнятковому вечорі – народного артиста Івана Бернацького. Слова Шевченкового „Послання" у виконанні цього актора дзвенять мені ще досі, і ніколи не були вони такі актуальні та живі як саме тепер:

„ Якби ви вчились так, як треба,
То й мудрість би була своя.
А то залізете на небо:
– І ми – не ми, і я – не я!
І все те бачив, і все знаю:
Нема ні пекла, ані раю,
Немає й Бога, тільки я!"...

І це „я" кричить у нас вже стільки років – та ніяк не хоче поступитися. Чому не можемо вчитися „так, як треба"?

О–КА

Закрито Чорнобильську АЕС, але не чорнобильську тему

15 грудня в Україні відбулося офіційне закриття Чорнобильської атомної електростанції. Після руйнівного вибуху на станції 26 квітня 1986 року її не один раз зупиняли на ремонт – через непродуману інженерну конструкцію реакторів, розроблених радянськими спеціялістами. У грудні 1995 року країни „Великої сімки" разом з Україною підписали „Меморандум розуміння" у Галіфаксі, Канаді, про надання Україні необхідних коштів для термінового закриття ЧАЕС.

Українська громада у США переймається важкою долею всіх українців, які постраждали у результаті аварії на ЧАЕС. Населення України гостро відчуває наслідки цієї трагедії. Лікарні переповнені дітьми та дорослими, хворими на лейкемію та рак, тим часом економічний стан країни не дозволяє надати всім постраждалим матеріяльну допомогу та безкоштовне лікування. Крім того, закриття Чорнобилю залишить тисячі інженерів та працівників атомної станції безробітними, що приведе до погіршення соціяльної ситуації в країні і збільшить тиск на уряд України.

Український Конґресовий Комітет Америки та Українсько-Американська Координаційна Рада підтримують рішення про закриття Чорнобильської атомної електростанції. Водночас ми наголошуємо на необхідності надання дальшої медичної екологічної та соціяльної допомоги усім, хто постраждав від цієї трагедії. Протягом останніх п'ятнадцяти років українсько-американська громада зібрала мільйони долярів для допомоги жертвам атомного вибуху на ЧАЕС. Ми звертаємося до української громади США з проханням продовжувати акцію гуманітарної допомоги з метою підтримати тих, хто залишиться безробітними після закриття Чорнобильської атомної електростанції.

Україна чекає на нашу допомогу. У час Різдвяних свят пам'ятаймо про тих, хто потребує нашої допомоги найбільше!

Михайло Савків-мол.,
президент УККА,
Ігор Ґавдяк,
президент УАКРади

Чорнобиль далі потребуватиме від нас об'єднаних зусиль

Після вибуху, мешканців 30-кілометрової зони було виселено. З різних причин деякі люди старшого віку повернулися до своїх домівок. На фото: жінка з села Парашів, поблизу Чорнобиля.

Фото: Йосиф Сивенький

Після довгих років очікування, тривог і гірких розчарувань, український уряд дотримав обіцянку перед західнім світом і закрив Чорнобильську атомну електростанцію. Рішення уряду України завдало болю працівникам ЧАЕС, котрі до того часу отримували, як на українські стандарти, високу платню і економічні пільги для родини. Закриття ЧАЕС тривожить всю Україну, яка очікує тяжку зиму – без достатнього палива, ґазу електричної енерґії.

Західні держави, котрі наполягали на закритті останнього реактора, самі не можуть погодитися щодо заходів розв'язання енерґетичної кризи в Україні. Нарешті Европейський банк реконструкції і розвитку згодився виділити додаткові фонди для добудови двох нових ядерних реакторів в Хмельницькому і Рівному. Одначе, згідно з висновками експертів Австрійського університету, які розтаємнила екологічна організація „Ґрінпіс", ці нові реактори хоч і безпечніші, ніж чорнобильські, все ще не відповідають стандартам безпеки в західних державах.

Для діяспори найважливішим питанням є це: чи після закриття Чорнобиля світ знов відвернеться від України, зіґнорує медичну кризу, яка загрожує майбутності українського народу?

Світогляд американського суспільства надзвичайно вузький і короткозорий. В шаленому темпі американського життя навіть найбільш освічена верства суспільства відзначається фатально короткою пам'яттю. Коли молодь ставиться до В'єтнамської війни, як до давньої історії, коли „Нью-Йорк Таймс" продовжує іґнорувати Великий голод в Україні, то чи можна сподіватися, що Америка буде цікавитися Чорнобилем на дальшу пору?

На щастя, світ не весь байдужий до України. До Фонду допомоги дітям Чорнобиля постійно звертаються американські студенти і громадські діячі, просять інформацію, зголошуються допомагати придбанням вантажів для потерпілих дітей. Представники Фонду були заскочені щедрим відгуком американських туристів, котрі тисячами загостили до Чорнобильського павільйону під час фестивалю вітрильних кораблів у Нью-Лондоні, Коннектикат, минулого літа. Тисячі відвідали виставку Фонду при українському кораблі „Батьківщина". Вчителі, лікарі, підприємці, школярі, моряки і пересічні робітники виявляли інтерес до тематики Чорнобиля.

Без сумніву, велику ролю у цій справі відіграв Інтернет. Чорнобиль став яскравим гаслом для світового екологічного руху. Американське суспільство починає розуміти ядерну проблему і з екологічного, і з економічного, і з морального погляду.

Навіть після закриття атомної станції Чорнобиль не повинен залишитися проблемою виключно для українців чи білорусів. Відповідальні наукові, громадські і політичні кола усвідомлюють, що Чорнобиль – це не подія історії, а жорстока актуальність для всього людства.

Ось декілька прикладів:

У Франції (понад 1,400 миль на захід від Чорнобиля), уряд попередив гірників, лещетарів і пастухів, що чорнобильська радіяція дальше загрожує водним джерелам, грибам і ягодам у Піренейських горах. (Після такої новинки, варто застановитися, чи популярна вода „Евіян", черпана з піренейських струмочків, дійсно заслуговує на довір'я ентузіястів здоров'я).

Група науковців Гарвардського університету довела, що діти в Греції, котрі ще були в утробі під час аварії в ЧАЕС, сьогодні хворіють на левкемію в два рази більше, ніж нормально.

Уряд у Великій Британії продовжує заборону на продаж баранячого м'яса, і донедавна забороняв продавати молочні продукти з певних районів, заражених радіяцією з Чорнобиля.

Якщо наслідки Чорнобиля такі значні навіть за тисячі миль від епіцентру аварії, то можна уявити, скільки страждає український чи білоруський народ.

Безумовно, український уряд і український народ повинні взяти на себе головну відповідальність у захисті життя невинних дітей, які появляються на світі з вродженими вадами серця, з раком щитовидної залози, імунними дефіцитами та іншими недугами, пов'язаними з Чорнобилем. Уряд мусить виділяти більше ресурсів на подолання медичної кризи, адже діти гинуть тисячами через брак елементарних ліків.

В 1986 році Чорнобиль дав перший поштовх до розвалу Совєтського Союзу. Батьки дітей, котрі були змушені машерувати в демонстраціях під час комуністичного свята Першого травня, під радіяційними хмарами, відважилися брати участь у Зеленому Світі, в русі за незалежність та в інших акціях проти уряду. Прийшов час на повторення такої безкровної мобілізації за право людей і дітей на здоров'я.

Можна навести чимало прикладів, коли самі лікарі і батьки хворих дітей домагалися покращення медичних закладів – в Луцьку, Львові, Дніпропетровську, Києві, Полтаві. Фонд допомоги дітям Чорнобиля був свідком того, коли молоді активісти звернулися до свого уряду і здобули велику підтримку в програмах охорони здоров'я. В декотрих областях підприємці відгукнулися на просьби лікарень і пожертвували гроші, щоб закупити апаратуру, відновити лікувальні приміщення. У Вінниці, наприклад, створено чудову, повністю обладнану клініку для жінок і дівчат – завдяки ініціятиві жіночої громадської спілки.

Хоч українці вже самі почали полягати більше на власні сили, замість чекати на співчуття свого уряду, Україна ще потребуватиме ресурсів зі Заходу. Перед діяспорою продовжує стояти величезне завдання допомоги Україні. Недавно ми бачили, як жертвенність однієї родини з Нью-Йорку довела до прекрасних результатів в Луцьку, де нова апаратура для реанімації немовлят допомогла лікарям спасти життя багато чорнобильських дітей.

Наближається 10-та річниця української Незалежности і 15-та річниця аварії на Чорнобильській АЕС. В наступному році будемо мати безмежні нагоди, щоб розголосити наслідки Чорнобиля і звернути увагу американського суспільства на дальші потреби в Україні. Історичний корабель „Батьківщина" буде подорожувати по Великих Островах Америки, щоб ознайомити американців і канадців з медичною кризою і місією рятунку життя дітей в Україні. Фонд допомоги дітям Чорнобиля та інші гуманітарні організації готують нові проєкти, щоб створити в Україні досконалий центр серцевої хірургії і нові неонатальні центри для реанімації немовлят. З допомогою діяспори Україна зможе багато доброго досягнути в галузі охорони здоров'я.

Олесь Кузьма,
виконавчий директор
Фонду допомоги дітям Чорнобиля

Світе, подай Україні руку
Звернення майстрів культури і мистецтва України

Двадцяте століття відходить в історію. Було воно грізним вінцем другого тисячоліття. Якою багатоликою була пережита впродовж цих ста років народна біда! Та день 26 квітня 1986 року став одним з найчорніших його днів, бо зробив атомним заручником проґресу весь світ. Сталась Чорнобильська трагедія. Незагоєна рана України. Планетарна екологічна катастрофа, яка болем відізвалася в серці кожного землянина. Її віддалені наслідки ми гостро відчуваємо і понині.

Якщо значний спад захисних можливостей імунної системи людського організму вже очевидний, то про наслідки „морального Чорнобиля" годі й говорити. Їх неможливо навіть передбачити.

Кардинальним розв'язанням цього „гордієвого вузла" проблем всього людства могло стати лише закриття станції, і таке рішення Президент України прийняв: в нове тисячоліття світ ввійде з виведеними з експлуатації реакторами ЧАЕС, і вони перестануть, нарешті, загрожувати життю і здоров'ю людства.

Підтримати фінансово цю життєво важливу акцію знекровленій Україні самій не під силу. То ж звертаємося до Вас, друзі, колеґи, до всіх, кому не байдуже майбутнє планети Земля. Саме ми, совість людства, митці, маємо стати ініціяторами найяскравіших і найемоційніших мистецьких акцій, благородних і благодійних. Акцій, які в самодокорі і каятті відшукали б оновлення світу – шляхом сповіді перед Чорнобильською мадонною, перед чорнобильськими невинними дітьми й перед своєю совістю, а кошти, отримані від їх проведення, підтримали б закриття ЧАЕС та добудову Міжнародного Чорнобильського Центру, який би завжди нагадував нам, над якою прірвою пройшов світ!.

Попіл Чорнобиля стукає в наші серця! Відгукнімося же, браття!

Анатолій Авдієвський, Роман Балаян, Мирослав Вантух, Сергій Данченко, Іван Драч, Леся Дичко, Юрій Ілленко, Лариса Кадирова, Ліна Костенко, Богодар Которович, Данило Лідер, Олександер Лопухов, Микола Мащенко, Ніна Матвієнко, Євгенія Мірошниченко, Кіра Муратова, Дмитро Павличко, Михайло Резнікович, Ада Роговцева, Євген Савчук, Богдан Ступка, Євген Станкович, Михайло Степаненко, Лесь Танюк, Андрій Чебикін, Володимир Чепелик, Юрій Щербак, Тетяна Яблонська.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Засідання Головного уряду УНСоюзу 1-3 грудня 2000

(продовження з ч. 49.)

У додатку до заслухання звітів усіх урядовців і управителя Союзівки Джона Флиса, слово мали новий головний редактор тижневика „Свобода" Ірена Яросевич і Рома Гадзевич, головний редактор „Українського тижневика". Впродовж останніх двох років видання УНСоюзу зазнали величезних змін: „Свобода" зі щоденника стала тижневиком, зліквідовано власну друкарню та висилку газет, посилено акцію придбання оголошень, зменшено кількість працівників і започатковано збірник цікавих статей під назвою „Український тижневик-2000". Ті заходи збільшили прибутки і зменшили витрати в останніх двох роках.

У своєму звіті касир С. Качарай сказав, що впродовж дев'яти місяців 2000 року дефіцит обидвох видань становивив 138,000 дол., коли в1999 році він становив 246,000, а в 1998 році – 578,000 дол.

Крім обговорення фінансових і адміністраційних справ УНСоюзу, радні в суботу вечором були учасниками бенкету, під час котрого виступив Стефан Шкафаровський при акомпаніяменті Олени Равлюк-Протеніц. З букетом троянд було передано вітання предсідникові УНС Уляні Дячук за її 25-річну працю в Головному уряді на посаді касира і предсідника. Великою популярністю втішався того вечора жартівливо-веселий скеч у виконанні почесних членів Головного уряду Тараса Шмагали, Мирона Куропася і члена Контрольної комісії Степана Гавриша.

У суботу вечером, члени Головного уряду взяли участь у Поминальній Богослужбі в місцевій українській католицькій церкві св. Трійці – за колишнього касира Олеся Благітку, котрий помер 29 листопада. На відкриті нарад у п'ятницю, 1 грудня, радні однохвилинною мовчанкою вшанували урядовців УНС, які відійшли у вічність впродовж минулого року: радного Андрія Джулу, секретарів відділів – Михайла Новака, Ярослава Сенишина, Петра Холявку, Остапа Садового, Марію Капраль, Романа Лапичака і Дмитра Дидика.

Текля Мороз.

Стефан Шкафаровський.

Стефко Куропась і Аня Дидик-Петренко.

Зліва: Стефко Куропась і Тарас Шмаґала-мол.

Зліва: Анна Чопик і Марія Душник.

Зліва: Василь Пастушок, Стефан Гавриш і Олександер Серафин.

Зліва: Тарас Шмаґала, Мирон Куропась і Анатолій Дорошенко.

Український музей з вдячністю прийняв „виклик"

НЬЮ-ЙОРК. - В останньому числі „Свободи" Український Музей поділився з нашою громадою радісною новиною про отримання надзвичайно цінного дарунку, який у великій мірі допоможе фінансуванню будови нового музейного приміщення.

Дарунок розділено на дві частини. Перша частина - це одноразовий даток в сумі 2.5 мільйона дол., на Будівельний фонд Українського Музею. Ця поважна сума дозволить почати будову нової споруди на Іст 6-ій вулиці (між 2 і 3 авенями) в Мангеттені.

Друга частина, так званий „Challenge Grant" - даток в сумі 1 мільйона дол. Це дотація, суть якої полягає в тому, що Музей може отримати суму до 1 мільйона дол., якщо збере також таку суму грошей. Кожна пожертва для Музею буде подвоєна в сумі. Наприклад - пожертва на 1,000 дол. буде, через дотацію, подвоєна іншою тисячею. Дотація активна в рамках певного часу, саме - від листопада 2000 року до грудня 2001 року.

Якщо під час наступного року інтенсивна збірка виявиться успішною, музей одержить 1 млн. дол. із дотації. І власне, ця подвоєна сума грошей дозволить здійснити проєкт нового будинку.

Як уже повідомлялося, цей щедрий дар надійшов від Євгена і Деймел Шклярів. Після пресової конференції 11 грудня 2000 року відбулася урочиста імпреза, на якій музей привітав наших добродіїв. В присутності гостей, членів Управи Музею та представників преси Є. Шкляр виголосив бажання подарувати музеєві цінний дарунок в честь своїх батьків - матері Стефанії (з дому Багрій), і св. п. батька Володимира Шклярів.

Хочеться підкреслити важливість для музею цієї другої частини дарунку. Це наче „виклик" - можливість для Музею довести доцільність 25-літньої праці в очах нашої громади. Та „виклик" цей і для громади також - щоб своєю щедрістю і підтримкою ствердила необхідність існування музею в своєму житті, як в минулому, так і на майбутнє.

Такі дотації, як „challenge grants", широко прийняті, у цей спосіб неприбуткові організації збирають гроші. Цей спосіб особливо корисний для жертводавців - вони мають велику сатисфакцію бачити, як їхні датки, більші чи менші, подвоюються на користь вибраних ними інституцій.

Архітектурні пляни нового музейного будинку готові, спроєктовані фірмою Sawicki Tarella Architecture+Design P.C. Це буде триповерховий будинок (25,000 кв. стіп), зі спеціяльно пристосованими місцями для зберігання колекцій народного та образотворчого мистецтв, великого архіву знімок та документів, модерними галеріями для виставок, для бібліотеки і майстерень.

Кошт конструкції становить приблизно 6.9 мільйона дол. Щедрість української громади дозволила на сьогоднішній день зібрати понад 3.5 мільйона дол. Одноразовий дарунок родини Шклярів доповнить цю суму, а гроші з дотації, якщо збірка буде успішною, завершать її.

Підтримайте своєю пожертвою Український Музей. Вона подвоїться, а це на користь Музею, який працює для нас усіх.

Марта Бачинська

(Зліва): Голова Управи музею Ольга Гнатейко, Євген Шкляр і Диймел Шкляр.

УКРАЇНА І СВІТ

Конференція Вашінґтонської групи

ВАШІНҐТОН. – Вашінґтонська група, яка об'єднує українсько-американських професіоналістів у США, 6-8 жовтня ц.р. провела свою річну трипанелеву конференцію. Її темою були питання інтеґрації України у світову спільноту.

Ця тема також звучала у виступах радника-посланника посольства України у США Олексія Бережного та посла США в Україні Карлоса Паскуаля.

Триденна програма конференції розпочалася прийняттям у посольстві України ввечорі у п'ятницю. Відтак було продискутовано пропозиції створення спеціяльного Форуму у складі Вашінґтонської групи з питань розвитку підприємництва. Мова також ішла про необхідність підтримати популярний український науковий журнал "Критика".

Під час конференції Орест Дейчаківський був нагороджений грамотою Вашінґтонської групи за його видатну діяльність у сфері захисту людських прав та демократії в Україні.

Офіційна позиція України з приводу інтеґрації в европейські та евро-атлантичні структури була висвітлена на початку конференції головним промовцем Олексієм Бережним. Він зазначив, що Україна зацікавлена у подальшій співпраці з НАТО на рівні "особливого партнерства" та у рамках програми "Партнерство задля миру". Україна тепер не прагне стати членом НАТО, але й не заперечує такої можливости у майбутньому. Щодо вступу України до Европейського союзу, О. Бережний підкреслив, що Україна плянує стати повноправним членом ЕС і це є її довготривалою метою.

Він також підкреслив, що зміцнення стратегічного партнерства зі США є першочерговим завданням уряду України. Аспекти налагодження двосторонніх відносин між Україною та США охоплюють наступні питання: надання Україні постійного статусу нормальних торговельних відносин, якого Україна так і не отримала, хоча це питання обговорюється вже давно; підтримка США у справі виділення Україні фінансової допомоги Міжнародним валютним фондом та Світовим банком, а також включення України до Світової торговельної організації.

На першому панелі, присвяченому перспективам розвитку української держави, виступив спеціяліст корпорації "RAND" Роман Сольчаник. Він займається вивченням результатів опитування громадської думки, які привели до висновку, що українці ще повністю не визнають себе як націю та почувають невизначеність щодо своєї належности до певної території.

Д-р Сольчаник прокоментував створення в Европі кордону після вступу до Европейського союзу першої групи східньо-европейських країн. Він підкреслив, що Західня Европа вже давно усвідомлює існування цього кордону, а також розподіл між країнами Східньої Европи, які були під впливом Радянського Союзу, та країнами, які були в його складі . Також сказав, що співпраця України з НАТО – це одна річ, а вступ до ЕС – інша.

Д-р Сольчаник ствердив, що незважаючи на песимістичні прогнози різних експертів та урядовців США про розпад України як держави через загостреність етнічних розбіжностей, сьогодні ми можемо довести протилежне. Україна існує як держава, у якій відбуваються демократичні процеси.

Олег Гаврилишин, головний радник відділу Европейських країн при Міжнародному валютному фонді (МВФ), описав майбутню Україну як державу, яка бере участь у процесі ґльобалізації та є членом Европейського союзу. На початку свого виступу він застеріг присутніх, що його доповідь висловлює лише його позицію щодо впливу процесу ґльобалізації на Україну. Він уважає, що цей процес не є загрозою для України, а навпаки – сприятиме збереженню української держави, а також створить для неї безліч нових можливостей.

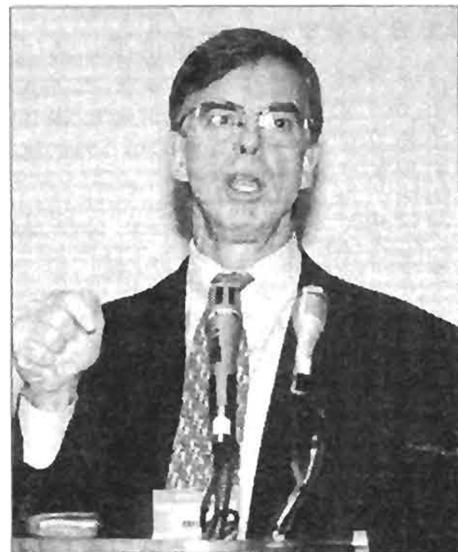
Д-р Гаврилишин не думає, що "ситуація в Польщі відрізняється від обставин в Україні" і що Україна не має можливостей конкурувати. Він також заперечив версію тих, хто знаходить причину всіх проблем в Україні у "нестачі природних ресурсів". Щоб переконати присутніх в тому, що це є вигадкою, він навів приклад розвинутих Японії та Південної Кореї, які володіють мізерною кількістю природніх ресурсів, та приклад бідних Венесуелі і Ніґерії, які багаті на природні ресурси.

"В кожній країні відбуваються позитивні та негативні процеси", відзначив д-р Гаврилишин. На його думку, успіх кожної країни залежить від швидкого реформування старих структур управління. "Питання полягає в тім, що кожна країна повинна розраховувати на власні ресурси у досягненні своєї мети".

Україна, на думку д-ра Гаврилишина, не повинна чекати на запрошення від Европейського союзу, а використовуючи приклад Польщі та Чеської республіки, самостійно добиватися наміченої цілі. Як член Европейського союзу, Україна користуватиметься значними перевагами у торгівлі та стане привабливою країною для чужоземних інвестицій. Тепер рівень чужоземних інвестицій в Україні складає 9-10 долярів на особу, тим часом у країнах-кандидатах до Европейського союзу сума інвестицій досягла сотні долярів на особу.

Посол США в Україні Карлос Паскуаль ознайомив учасників конференції з позицією уряду США щодо бачення подальшого розвитку України. Після звернення до учасників конференції під час обіду, Карлос Паскуаль відповідав на запитання присутніх стосовно свободи преси в Україні, відставки міністра закордонних справ України Бориса Тарасюка, корупції, вживання української мови працівниками посольства США в Україні, а також участи українсько-американської громади у розвитку взаємин між Україною та США.

Другий панель конференції був присвячений обговоренню недавніх подій в Україні. У ньому взяли участь Андерс Асланд - відомий спеціяліст з питань економічних перетворень у колишніх країнах Радянського Союзу при "Фундації міжнародного миру імені Карнеґі", який ознайомив присутніх із станом економіки України; Юрій Грабович, професор Гарвардського університету, доповів про розвиток культури в Україні, а Олександер Потехін, представник посольства України у США, подав інформації про соціяльні перетворення, які відбуваються в Україні.

Вільям Тейлор.

Д-р Асланд повернувся з України за два дні до конференції, а його остання книжка, видана у співавторстві під назвою "Економічна реформа в Україні", вийшла з друку три дні перед початком конференції. Він визнав, що в цілому економічні реформи в Україні відбуваються у правильному напрямку, але "економіка України ще не є міцною". За статистичними даними, легка та харчова промисловості збільшили своє виробництво на 30 відсотків, а рівень валового продукту зріс на 5 відсотків цього року. Ці факти говорять про те, що "в Україні відбувається правильний поступовий розвиток економіки", підкреслив д-р А. Асланд і високо оцінив працю прем'єр-міністра України Віктора Ющенка, першого віце-прем'єра Віктора Єханурова та міністра фінансів України Ігоря Мітюкова у справі запровадження правопорядку в Україні. На жаль, українці не ознайомлені з правдивим станом речей і тому не надають цим діячам належної підтримки.

Д-р А. Асланд зазначив, що майже 25 відсотків сільськогосподарської землі віддано до приватної власности. Цей прогресивний крок прискорить відродження сільського господарства України. Однак питання полягає в тому, чи Україна продовжуватиме розпочаті реформи. Існують загрози реформам від олігархів у Верховній Раді та в адміністрації Президента Кучми. "В Україні з'являється новий тип бізнесменів, які намагаються налагодити виробництво, а не б'ються між собою за отримання державних субсидій",– підкреслив д-р Асланд.

Д-р Грабович, професор Гарвардського університету, зазначив

(Продовження на стор. 11)

(Зліва): Ігор Котлярчук, Орест Дейчаківський, Марта Зєлик.

(Зліва): д-р Андерс Асланд, Андрій Бігун, Юрій Грабович.

Конференція...

(Закінчення зі стор. 10)

у своїй доповіді, що культурі України не надається відповідної уваги, коли йдеться про розвиток України в цілому.

Найбільш прогресивною серед українських установ є дипломатична служба, але це лише виняток. Складається враження, що в інших установах, особливо культурних та гуманітарних, "взагалі не починалися ніякі реформи", – зазначив д-р Грабович. Академію Наук України ще дотепер очолює Борис Патон, призначений на цю посаду Нікітою Хрущовим.

Д-р Грабович наголосив, що це парадокс – говорити про "українізацію України". Країна, в якій існує офіційна мова, не вживає цю мову на своїй території і не має визначеної політики розвитку культури. Доказом того, що ця проблема є актуальною в Україні, була візита д-ра Грабовича до великої книгарні в Ялті. Серед великої кількості книжок йому вдалося побачити лише три книжки українською мовою. Подібна ситуація склалася і в Одесі, зазначив професор.

Д-р Грабович також додав, що більшість країн не потребує визначеної культурної політики. Але Україна, яка століттями була позбавлена державної самостійности, не має права займати позицію байдужости до розвитку своєї мови та культури. Професор Грабович також торкнувся питання історії України. Він підкреслив, що Україна ще дотепер не розібралася зі своїм минулим і навіть не завжди вшановує жертви страшних злочинів, скоєних на її території.

Д-р О. Потехін, який очолює політичний відділ посольства України у США, заперечив деякі ствердження професора Грабовича. На його думку, пам'ятник голодомору в Києві достатньо висловлює дух та справжній зміст цього злочину проти людства. Він також зазначив, що в інших містах України споруджені більші за розміром пам'ятники жертвам Великого голоду 1932-33 років.

Д-р Потехін зупинився на останніх результатах опитування громадської думки українців про їхні відчуття щодо себе та інших. За результатами цього опитування можна зробити висновок, що українців найбільше хвилює їхній життєвий рівень. Друга актуальна проблема в Україні – злочинність. Але рівень злочинности зменшився за останні п'ять років та складає 37 відстоків порівняно з 49 відсотками.

Щодо взаємин з Росією, то 57 відсотків українців вважають, що Україна повинна залишатися незалежною державою, але у дружніх стосунках з Росією; 35 відсотків українців позитивно висловлюються щодо об'єднання з Росією, а 10 відсотків населення України домагаються закриття кордонів з Росією.

Що стосується антисемітизму в Україні, то результати опитування свідчать про те, що українці висловлюють більшу нетерпимість щодо американців та канадців, ніж до євреїв.

Під час третього панелю, присвяченого питанню побудови демократичного та громадського суспільства в Україні, виступив посол Вільям Тейлор, який займає посаду координатора програм допомоги новоствореним незалежним державам при Державному департаменті США. Він ознайомив присутніх з поглядом уряду США на хід розвитку демократії в Україні та деякими програмами уряду США, спрямованими на прискорення цього процесу. В. Тейлор зазначив, що велика надія у побудові демократичної України покладається на молоде покоління, до якого також належить прем'єр-міністер України Віктор Ющенко. Він також додав, що з 1992 року понад 11,000 українських студентів навчалися у США за програмою, спонзором якої є уряд США. І ці молоді люди матимуть позитивний вплив на вирішення актуальних проблем України.

Негативною стороною на шляху зміцнення демократичної держави залишається контроля над засобами масової інформації та повільні кроки щодо встановлення влади закону в Україні.

(Зліва): посол Карлос Паскуаль, Ігор Котлярчук, Айлін Маршал – дружина посла.

Джуді Ван Рест представляла Міжнародний республіканський інститут. Вона ознайомила присутніх з навчальними програмами її організації, розрахованими на молоде покоління народних депутатів Верховної Ради України. Д. Ван Рест зазначила, що різні партії в Україні очолюються особистостями, які не мають достатньої підтримки народу. На її думку, політична система України все ще перебуває "на початковій стадії розвитку".

Кеті Фокс представляла на конференції Національний Демократичний Інститут. Вона зазначила, що під час праці з демократичними партіями України її організація визначила їхні недоліки. По-перше, вони малі за розміром, а по-друге, вони не спроможні створювати коаліції.

Орест Дейчаківський, радник Комісії США з питань безпеки та співпраці в Європі, був ведучим цього панелю.

Конференція активістів Вашінґтонської групи продовжила свою роботу у неділю вранці виступом професора Грабовича на тему видання щомісячного журналу "Критика", заснованого у Києві в1997 році.

Учасники конференції також вшанували пам'ять Віктора Кятастого, колишнього члена Вашінґтонської групи та першого директора Українського Дому в Києві, заснованого урядом США. Він несподівано помер 22 вересня ц.р. під час гри у баскетбол на території Національного університету „Києво-Могилянська Академія".

Конференція закінчила свою працю після того, як її учасники обговорили можливості створення Форуму з питань розвитку бізнесу у складі Вашінґтонської групи. До складу Форуму увійдуть члени Вашінґтонської групи, які бажають брати участь у поширені та вдосконалені комерційних зв'язків з Україною. Дискусію на цю тему очолив колишній віце-президент Вашінґтонської групи Андрій Бігун. Від 1995 до 1999 року він займав посаду комерційного аташе при посольстві США в Києві.

З інформацій Вашінґтонської групи (переклад з англійської Наталії Кемської) Фото: Я. Бігун

Нові ініціятиви Наукового Товариства ім. Шевченка в Україні

На жаль, будівництво української держави проходить в муках постійних невдач та помилок, що зачіпають, насамперед, економічну та соціяльну сторони життя народу. Непрофесійність влади, її хтивість до збагачення шляхом корупції, кланове лобіювання інтересів „братів росіян" – все це відомі чи ще недостатньо вивчені причини та механізми економічних невдач України та її владної номенклятури (переважно з комуністичнокомсомольської еліти), чим наша країна так істотно відрізняється від своїх, доволі успішних сьогодні, західних та північно-західних побратимів з колишнього соціялістичного концтабору.

Зростає загроза дальшого зросійщення України, яке відчувається на усіх позазахідних її теренах. Якщо в західній Україні ще вдалося протидіяти русифікації освіти, науки, повернути національні традиції, то на „великій Україні" ситуація цілком інша: „московщення" ми бачимо не тільки в економічному зрощенні з росіїством, а й у всепоглинаючій мовній русифікації та спробах повного злиття з сучасною російською масовою культурою.

Залучити простого громадянина до української мови можна початково тільки через привабливу газету, книжку, український фільм, блискуче виконаний відеокліп і т.д. Але держава усе пустила на самоплив.

Виходячи саме з такої загрозливої ситуації, Наукове товариство ім. Шевченка в Україні вирішило оголосити всеукраїнську акцію протидії російському інформаційному потопові, який заполонив українські землі.

Після тривалих дискусій та засідань НТШ вирішило скликати Надзвичайні загальні збори НТШ, присвячені проблемі „Мовна ситуація в Україні та забезпечення мовно-культурних прав українства". Була створена аналітична група, яка протягом двох місяців розробляла концепцію зборів та потрібних документів. Надзвичайна конференція відбулася у Львові 30-31 травня ц.р. В першому дні зборів з доповідями виступили Лариса Масенко, Анатолій Погрібний, Олег Романів, народні депутати Павло Мовчан, Лесь Танюк, Михайло Косів, Роман Іваничук. Засідання першого дня були перервані похороном Ігоря Білозора, що стало великою маніфестацією українців Львова. За нашими оцінками, в похороні Ігоря Білозора взяло участь до 100 тис. осіб.

Надзвичайна конференція завершила свою роботу на другий день – 31 травня. Заслухано серію аналітичних виступів, відбулася широка дискусія. Конференція була добре підготовлена. Учасники конференції отримали Меморандум НТШ стосовно мовної ситуації в Україні, дві брошури – дійсного члена НТШ Івана Дзюби та Григорія Корійчука. Підготовлено серію ухвал та звернень до Президента України, прем'єр-міністра, голови Верховної Ради. Суть цих звернень очевидна – без надання державних пріоритетів українському слову в книговиданні, пресі, телебаченні, фільмовій продукції українська мова буде повністю витіснена зі східних ареалів України. З іншого боку, необхідно зупинити імперський шабаш московської інформаційної експансії на Україну. Це може і повинна зробити нормальна національна влада, подібно як захистилися від германізації чехи та поляки, від русифікації – фіни, а тепер – литовці, латиші, естонці.

НТШ в Україні розробляє великий аналітично-дослідний та видавничий проєкт „Сьогочасне „московщення" України – витоки, механізми, протидія". Він завершиться виданням дослідного збірника та підготовкою документів для української влади. Проєкт буде розміщено в Інтернеті (наша майбутня web-сторінка: www.rusf-ukr.lviv.ua), до його виконання запрошуються усі, кому не байдуже майбутнє української України.

У виконанні цього проєкту нам буде потрібна допомога усіх свідомих свого історичного призначення українців, як в Україні, так і в діяспорі. Необхідно чітко усвідомити, що існуюча в Україні влада, навіть якщо йдеться про М. Жулинського, Б. Ступку, Я. Яцківа, І. Драча, є в тій чи іншій мірі конформістською і займає половинчасту, часто безпринципну позицію, щоб утриматися при владі. Ми всі разом, в тому числі наша патріотична діяспора, повинні чинити на них належний тиск. Саме ці люди, оскільки вони – українські патріоти, й оскільки вони служать Україні, повинні робити активно і постійно все, щоб відвернути національну катастрофу. Без української мови, без справжньої української ідеї та української національної окремішности ми не мислимо собі України. Час не жде. За п'ятьдесять років може бути запізно.

Олег Романів,
голова Наукового товариства ім. Шевченка в Україні

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Виставка мистця Божемського

Богдан Божемський і Лідія Ткачук

ЧИКАҐО.– Осінню Чикаґо перетворюється у місто вернісажів, виставок, концертів. Мистецьке життя української частини міста переноситься до Українського культурного осередку, який розміщений в сусідстві з Українським національним музеєм. На запрошення музею відвідав наше місто художник Богдан Божемський. Відкриття виставки стало подією в житті громади, оскільки ім'я мистця відоме не тільки в діяспорі, але й далеко поза її межами. У ґалерії осередку зібралися шанувальники палітри, і вступним словом про художника, його світогляд і філософію Лідія Ткачук відкрила виставку.

Народився Б. Божемський в Коломиї в1923 році. Маючи двадцять чотири роки, молодий талант опиняється в Америці. Нелегка доля еміґранта: праця, навчання, перші виставки, напружені пошуки і нарешті – визнання, слава. Його твори демонструвались у музеях та ґалеріях Америки, Европи, Канади та Африки. Його твори – про близьке і зрозуміле для нас, українців. Наприклад – гуцульські мотиви. Вони вражають багатством весняних фарб, святом Воскресіння Господнього і воскресінням душі самої Гуцулії, і зовсім поруч у цих творах – легкий сум, мовби за минулим, що залишилось там у горах, назавжди...

На його полотнах – Україна. Щоб передати філософію життя та природу рідного краю, – треба відчути її серцем і розумом, пізнати мудрість цієї землі. Поезія його полотен промовляє до нас словами Максима Рильського: „Можна часом висловити пейзажем те, для чого слів людських нема".

Одним із найбільш цікавих та складних жанрів є портрет. Портретист Божемський своєю манерою передання зовнішньости краян, національного одягу, форми обличчя, кольору очей розкриває і внутрішній стан людини, її почуття і думки. Натюрморти художника можна порівняти з „театром речей, що розмовляють", і в кожному з них – своя філософія. Полотна маестро виконані у різних техніках, і кожне захоплює.

Українському національному музеєві художник подарував одну зі своїх картин. Президент УНМ Я. Ганкевич разом з працівниками та приятелями музею щиро дякують мистцеві за виставку, що пройшла у Чикаґо з великим успіхом.

Хай щастить вам, маестро, на цьому благородному шляху духовного збагачення людини!

Марія Климчак,
редактор радіопрограми „Українська Хвиля"

Відбувся XVIII з'їзд Об'єднання колишніх вояків УПА, США і Канади

ТОРОНТО. – 11–12 листопада 2000 року в приміщеннях церкви св. Димитрія відбувся XVIII з'їзд цієї ветеранської організації, яка об'єднує колишніх вояків УПА, що у 1947–48 роках прийшли пропагандивним рейдом у Західню Німеччину.

На з'їзді були делеґати станиць з Торонто, Нью-Йорку, Пассейку, Рочестеру та Вінніпеґу, станиці в Чикаґо та Дітройту, вислали письмові звіти та вітання з'їздові. Наспіли вітання від присутніх на з'їзді представників, як теж і письмові привіти різних комбатантських організацій. З'їзд особисто привітала Марія Шкамбара, голова КУК, Відділ Торонто, та член Президії СКУ.

Засіданнями з'їзду проводила президія у складі: Петро Й. Потічний – голова, Юліян Котляр – заступник, Анна Карванська-Байляк та Михайло Бохно, секретарі.

Крім організаційних звітів та звітів зі станиць, на з'їзді подано звіти голови видавничого комітету „Літопису УПА", д-ра М. Ріпецького, та відповідального редактора д-ра Петра Й. Потічного.

Бенкетом з'їзду, що відбувся вечором 11 листопада, з мистецькою програмою, у якій виступила бандуристка Плотник, та з доповіддю Петра Й. Потічного, проводив Михайло Бохно.

Новообраний голова Іван Лико виступив з коротким словом, привітавши всіх учасників з'їзду та гостей.

Обрано нову Головну управу: голова Іван Лико, Рочестер, Н. Й; заступник голови на США та референт зв'язків зі Суспільною службою Комбатанта – Юліян Котляр, Ірвінґтон, Н. Дж; заступник голови на Канаду – Микола Май, Вінніпеґ, Ман. Секретарі – Катерина Лялюк та Ольга Червінська, Рочестер, Н. Й.Фінансовим референтом та референтом Суспільної опіки переобрано Володимира Сорочака з Чикаґо, Ілл. Вільні члени – Петро Й. Потічний, Дундас, Онт., уступаючого голову та Володимира Дашка зі станиці Торонто. Членами Контрольної комісії – Михайла Міґуса, Торонто, Степана Адамчука та Івана Лялюка, Рочестер, Н. Й, Оксану Ріпецьку та Миколу Чуйка з Чикаґо, Ілл. Статутова комісія – Осип Левицький, Н. Й., Осип Біґун, Дітройт, Миш. та Степан Кіхтан, Гюстон, Тек. Під час з'їзду працювала Резолюційна комісія у складі – Іван Лико, Петро Й. Потічний та Степан Адамчук.

Для успішного проведення з'їзду багато праці вклав Організаційний комітет під керівництвом Осипа Жиґара і Богдана Головатого, як теж Володимир Пастух, Михайло Міґус, Василь Дерех, Андрій Потічний, Еміль Куник та Михайло Бохно.

Н. Н.

„Самопоміч" – помічна

НЮ-ЙОРК.– Останні річні загальні збори ньюйоркського відділу Об'єднання українців Америки „Самопоміч" відбулися наприкінці вересня і були цікаві тим, що голова Товариства Наталія Дума, привітавши присутніх, до молитви попросила нового пароха церкви св. Юра – о. Лаврентія Лавринюка, з ентузіязмом прийнятого нашою громадою.

На зборах звітували голова Суспільної опіки Олег Лопатинський, фінансова референтка Анна Рак, пресова референтка Марія Шепарович, бібліотекар і господар домівки Юрій Костів, програмова референтка Ірина Рибачук-Олессійо, заступник голови Т-ва Надія Савчук, голова Контрольної комісії Софія Солдан.

Життя ньюйоркського Відділу ОУА „Самопоміч" в останні роки значно пожвавилося. Це передусім пов'язане з турботою про Україну і з практичною допомогою для неї. Лише в 2000 році в Україну вислано 372 великих пакунки з одежою (на суму 7,875 дол.) і харчами (на 4,605 дол.). Організовують цю справу О. Лопатинська, С. Секрета та інші.

Актив Відділу домігся від міської Управи ґренту на культурні потреби для старших членів Т-ва. Ці гроші використовуються на різні прогулянки, товариські зустрічі тощо.

До нової Управи Відділу увійшли: Н. Дума (голова), Надія Савчук (заступник), Олександер Мотиль (секретар), І. Рибчук-Олессійо, Марія Шепарович, Юрій Костів, вільний член – Володимир Корнага. Контрольна комісія: Стефанія Косович (голова), Софія Солдан, Володимир Корнага – члени. Товариський суд: С. Літепло, М. М. Ганущак.

А. Ґелетей,
пресова референтка ОУА „Самопоміч"

ІДІМО Й МИ...

(Закінчення зі стор. 1

був прийти в очевидній безпорадності. Він прийшов, щоб в цей спосіб з'єднатися з нами в Задумі Спасіння і щоб через це єднання з Ним в Святому Задумі відновити людський зв'язок з Богом, як було попередньо в раю.

В Різдві ми святкуємо дар приходу Христа. Ми пам'ятаємо про дари, принесені царями (див. Мт. 2:11). Подібно і ми повинні єднатися в дусі дару. Якщо ми дозволимо Ісусові увійти в наші серця, якщо ми шукатимем Його в моменти нашої слабости, ми дозволимо, щоб Христова ласка плила через нас. Господь уділяє свою любов нашим сім'ям і друзям, що є часткою Його любови, якою ми ділимось. Таємниця Різдвяного овоча і овоча життя є в тому, щоб дозволити Богу використовувати нас для Його цілей; у тому, щоб прийняти Божу волю; у тому, щоб сповняти заповідь Божу і любити один одного, як Він полюбив нас.

Нехай це привітання буде одним з виявів Божої любові до вас, проханням віддати себе повністю, щоб нести добрі новини великої радісної події, і не тільки що наш Спаситель народився, а й також, що Бог любить Свій народ (див. Ів. 16:27).

Багато з тих, хто чує цей поклик Христа, каже: „Ні, не я Господи". Вони вибачаються, як ті запрошені на Бенкет (Мт. 22:2). Їм здається, що є інші, більш підготовлені, і вони, як Мойсей, відмовляються. Наш Господь каже Своїм послідовникам, що Він прийшов дати життя, і дати надмірно (Ів. 10:10). Тільки відповівши на запрошення, кожен знайде щастя в усій повноті.

Щиро ваш у Христі,
Василь, Єпископ Стемфордський
(Нью-Йорку і Нової Англії)

Дано 8 грудня 2000 Р. Б.в Празник Зачаття Пресвятої Анни в катедрі Св. Володимира Великого.

Конференція Централі українських кооператив в Рочестері

РОЧЕСТЕР, Н.Й. – 3-4 листопада ц. р. Централя українських кооператив Америки (ЦУКА) провела осінню конференцію. Головував на ній довголітній президент ЦУКА Дмитро Григорчук. Порівняльна аналіза розвитку українських кооператив Америки за останніх 10 літ, яку представили спеціялісти Національної Адміністрації кредитних спілок Америки, свідчить про значний ріст українських кредитівок. Найбільшими українськими кредитовими кооперативами в Америці є „Самопоміч" в Нью-Йорку (президент Богдан Кекіш) і „Самопоміч" в Чикаґо (президент Богдан Ватраль), кожна з яких має загальні активи понад 300 млн. долярів; за ними йдуть „Самопоміч" у Воррені, Миш., (президент Любомир Липецький) і СУМА-Йонкерс (президент Лев Футала) – кожна з них має загальні активи понад 100 млн. долярів.

Богдан Лещишин, голова Української Світової Кооперативної Ради з Торонто, Тамара Денисенко, голова Ради директорів ЦУКА, і Дмитро Григорчук під час нарад.

Голова Ради директорів ЦУКА Тамара Денисенко виступила на конференції з доповіддю „IV Світова Конференція українських кредитових кооператив у Полтаві і Києві".

Голова Комітету допомоги Україні при ЦУКА Ігор Рудько поінформував делеґатів конференції, що завдяки співпраці ЦУКА з американським урядом розробляється проєкт, згідно з яким буде надана матеріяльна допомога кредитовим спілкам України.

В роботі конференції взяв участь Лев Казанівський, адвокат з Чикаґо, який є дорадником Комітету допомоги Україні при ЦУКА.

На конференції заторкувалися питання дальшої діяльности ЦУКА, обговоренням плянів провадив президент Української Федеральної Кредитової Спілки в Рочестері Василь Корнило. Приємно відзначити, що до керівництва в українських кредитівках приходять молоді, енерґійні спеціялісти, які брали активну участь в роботі конференції. Це – Михайло Цілюх і Василь Панича з Нью-Джерзі, Геня Кузьмович-Блага з Нью-Йорку, Зоріян Дубенко з Філядельфії, Ігор Макаренко з Йонкерсу, Марія Седлярчук з Баффало, Надія Гайдука з Сіракюз, Стефан Кедра з Вашінґтону, Андрій Якимович з Дітройту, Андрій Гречак з Нюарку та ін.

Зі словами привіту до делеґатів конференції звернувся секретар Світового Конґресу Українців Віктор Педенко.

На другий день роботи конференції відбулося засідання Ради директорів ЦУКА, головою якої є Тамара Денисенко. Секретар Управи ЦУКА Орися Бурдяк зачитала протокол засідання Ради директорів, який був прийнятий членами Ради.

Президент ЦУКА Дмитро Григорук розповів присутнім про відродження кооперативного руху в Україні і подав на розгляд Ради директорів проєкт пляну праці ЦУКА та бюджету на 2001-ий рік. У його обговоренні взяли участь Лев Футала, Богдан Кекіш, Мирослав Шмігель, Любомир Липецький, Ярослав Федун, Ігор Ляшок, Андрій Дякун, Богдан Ватраль, Ігор Чижович, Павло Бреславець, Олександер Ґудзяк, Ігор Козак, Тетяна Смолинська, Микола Григорчук, Ярослав Оберишин, Мирон Сидорович, Богдан Грищишин та ін.

На конференції виступив голова Української Світової Кооперативної Ради Богдан Лещишин з Канади. До учасників конференції звернулася голова Комітету Українського Товариства при Рочестерському медичному університеті Наталія Шульга, яка просила їх стати спонзорами для студентів медицини, які приїжджають з України на стажування.

На закінчення конференції в готелі „Growne Plaza Rochester" відбувся вечір Української Кредитової спілки Рочестеру з бенкетом, концертовою програмою та забавою, в якому взяли участь понад 300 осіб.

Лідія Баб'юк

Звіт про конференцію ЦУКА надіслав до „Свободи" також Володимир Пилишенко.

Учасники конференції ЦУКА в Рочестері.

ПРИЙШОВ, ЩОБ ЗНАЙТИ...

(Закінчення зі стор. 1)

світу й обіцяє поділитися ним із своїми послідовниками: „Знов диявол бере Його (Ісуса) на височезную гору, і показує Йому всі царства на світі та їхню славу, та й каже до Нього: „Це все Тобі дам, якщо впадеш і мені ти поклонишся" (Мат.4:8-9). Цю обманну працю він виконує з кожною людиною. Диявол знайшов ключ до людського серця. Всі люди потрапили через гріх у його неволю. Він знає свою долю – вічність в озері вогненному, але він не хоче йти туди один, а хоче якнайбільше потягнути з собою. Христос прийшов, щоб перемогти диявола, й Він досягнув Своєї цілі. Він це зробив для нас. У Христі тепер кожна віруюча людина може мати перемогу. Христос прийшов, щоб знищити справи диявола в людині та в світі цьому, але цю працю Він може зробити тільки тоді, коли людина запросить Його до свого життя.

Христос прийшов, щоб об'явити Бога. Кожна людина прагне пізнати Бога. Кожен має своє зображення Бога. Всі релігії світу мають за ціль об'явити людям Бога. У Старому Заповіті Бог об'являвся людям у різні способи: у вогні, у блискавках, у громах, у тихому вітрі і т. д. Бога ніхто особисто не бачив. Тільки один Христос Його бачив. Він завжди був з Богом, Він був і є Богом. Пилип сказав Христові: „Господи, покажи нам Отця, – і вистачить нам!" Ісус відповів: „Скільки часу Я з вами, ти ж не знаєш, Пилипе, Мене? Хто бачив Мене, бачив Отця, то як же ти кажеш: „Покажи нам Отця?". Що зробив Бог, щоб люди могли Його пізнати? Він став людиною. „Суть християнства – Ісус є Бог, суть Різдва – Бог став Людиною".

Христос втілився, щоб ототожнитися з людьми. „Тому мусів бути Він (Христос) у всьому подібний братам, щоб стати милостивим та вірним Первосвящеником у Божих справах, для вблагання за гріхи людей. Бо в чому був Сам постраждав, випробуваний, у тому Він може й випробуваним помогти" (Євр. 2:17-18). Через своє втілення Христос пережив і зрозумів нашу людськість. Тому, що Він був випробуваний у всьому, подібно до нас, окрім гріха, сьогодні Він розуміє нас, співчуває нам і заступається за нас (Євр. 4:15).

Втілення Христа робить можливим Його втілення в житті віруючих. Про це свідчить апостол Павло: „І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, – живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе" (Гал. 2:20). Святий Дух виконує чудову працю перевродження грішної людини і втілення Христа в її житті. Це чудо здійснюється, коли грішник з вірою та в покаянні приймає Христа, як свого Спасителя.

Так, Христос „прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло". Багато мільйонів душ Христос знайшов і спас протягом минулих 2000 років. Для нас, спасенних, ювілей 2000-річчя є особливим святом. Ми святкуємо Божу любов до нас. Ми святкуємо наше прощення й спасіння. Ми святкуємо нове й вічне життя, яке ми отримали через втіленого Христа. В час цих святкувань ми також із радістю дивимося вперед, на славну й вічну майбутність із Христом.

Нашому любому народові в Україні та в розсіянні бажаємо веселих свят і Богом благословенного 2001 року!

Пастор д-р Володимир Домашовець – почесний голова,
Пастор д-р Іван Ковальчук – голова,
Пастор д-р Йосафат Іваськів – генеральний секретар,
Пастор Михайло Якубович – скарбник

Стипендії ім. Марусі Яворської для талановитих українських музикантів

ОТТАВА. – Фонд „Стипендії ім. Марусі Яворської", яким відає Оттавський університет, виділить у 2001 році дві стипендії по 5 тисяч канадських долярів талановитим студентам з України та Канади, які вивчають музику на рівні маґістерії, аспірантури і докторантури.

Фонд заснований на кошти прихильниці музики, піяністки і віолончелістки Марусі Яворської.

У 1999-2000 навчальному році стипендію отримав піяніст Давід Жалбер – для продовження студій в консерваторії. Другу стипендію надано Тетяні Урсовій, яка вчитиметься в Лондоні.

Кожний музичний заклад може подати кандидатуру одного студента чи студентки до 31 березня 2001 року, з відповідними документами – анкетою, автобіографією, записом трьох робіт на авдіоплівці, нотарійними копіями залікової книжки або виписки з екзаменаційної відомости та рекомендаційних листів,

Адреса фонду: Graduate Awards Office, (Re: M. Yaworska Scholarship). University of Ottawa, 115 Séraphin-Marion, Ottawa, Ontario K1N 6N5, Canada. Тел.: (613) 562-5800 (дод. 1459), e-mail: grdaward@uottawa.ca, факс: (616) 562-5730.

Вона була щирою українкою

До 25-річчя з дня смерти Ірини Павликовської (1901-1975)

Відзначаючи півстоліття діяльности Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), годиться згадати її ініціяторку і співзасновницю Ірину Павликовську – у 25-ліття від її смерти.

Довгий громадський шлях пройшла Ірина Макух-Павликовська. Основи свого політичного світогляду вона зформувала в родинному домі під впливом батька, д-ра Івана Макуха, адвоката, провідника радикального руху в Галичині, посла до австрійського парляменту, пізніше до польського сойму і до сенату.

В Союзі Українок, найжвавішої жіночої організації у Львові, була членом управи, заступником голови, а в 1928 році кандидувала на голову, брала участь у станиславівському конгресі (1934 р.). З рамени СУ була в складі делегації на міжнародний конгрес жінок в 1929 році в Берліні, а в 1934 році брала участь у жіночому конгресі в Ужгороді, репрезентуючи кооперативний рух. Була співзасновницею жіночої кооперативи „Народне Мистецтво".

Організаційний і провідницький талант І. Павликовської проявився вповні саме в таборах у Німеччині (також в Австрії).

Після поїздок по таборах Ірини Павликовської і Уляни Целевич було створено комітет, який підготовив і скликав перший жіночий з'їзд на 14 і 15 грудня 1945 року в Авгсбургу. Там же засновано Об'єднання українських жінок на еміграції (ОУЖ в Німеччині), ухвалено статут (який опрацювала статутова комісія під проводом Д. Рак) та вибрано першу управу на чолі з головою Іриною Павликовською. Завдяки солідарній співпраці таборового жіноцтва організація зросла до 70 відділів і понад 10,000 членів.

У Мюнхені українки на чолі з І. Павликовською організували кооперативну кравецьку робітню „Жіноча праця", зареєстровану в німецькім бюрі. На цій підставі можна було видавати членам документи, потрібні до одержання харчових карток.

Передбачаючи переселенчу акцію за море, І. Павликовська завчасу подбала, щоб не допустити до розпорошення жіноцтва по всьому світі.

За ініціятивою О. Лотоцької Союз Українок Америки став готувати Світовий конгрес українського жіноцтва у Філядельфії (листопад 1948 р.), при допомозі окремого комітету, в складі якого було кілька европейок (Стефанія Чижович Пушкар, Ярослава Чубата, Марія Хомин, Марія Струтинська, Уляна Целевич, Марія Химинець, що вже були в Америці). До участи запрошено усі існуючі у вільному світі організації, а з Мюнхену приїхали Ірина Павликовська і Дарія Ребет. Тоді й постала Світова Федерація – СФУЖО.

У 1950 році Ірина Павликовська з донькою Вірою покинула Европу і поселилась в Канаді. Включилася у працю Ліґи українських католицьких жінок (ЛУКЖ), де дійшла до посади крайової голови (1964-1968), працювала в СФУЖО як фінансова референтка.

У 1956 році появилась її праця „На громадський шлях". Писала також довші огляди історії ОУЖ (Альманах ОУЖ за редакцією Дарії Ребет, Мюнхен, 1980), та СФУЖО, доповідала з нагоди ювілейних річниць федерації, як досвідчений знавець народного мистецтва і творчости у різних реґіонах краю, плідно працювала над музейними збірками в Канаді.

Оцей профіль Ірини Павликовської накреслений на підставі особистого знайомства з нею зі Львова та тісної співпраці в еміграційному періоді. Вона була щирою українкою, і це хочеться підкреслити у 25-річчя від її смерти.

Дора Рак

Золотий Ювілей парафії в Ютиці

ЮТИКА, Н.Й.– Українська католицька парафія св. Володимира Великого велично відсвяткувала свій Золотий ювілей 21-22 жовтня ц. р. Парафію засновано 14 січня 1950 року. Першим душпастирем був радник о. Савин Дурбак, дяком – Мирослав Юрчук, а паламарем – Теодор Непоранний. Першим парохом був о. Іван Прокопович, а катехитом – о. Йосиф Лукашевич. Отець Богдан Смик перебрав парафію 1 травня 1952 року і розбудував її. Нову церкву збудовано в українсько-візантійському стилі 1977 року, архітектором її був інж. Аполінарій Осадца. Новим парохом став о. Михайло Бундз 1 листопада 1994 року, після смерти о. Б. Смика.

Заслужені парафіяни з грамотами від Владики Василя Лостена. Зліва: Марко Фалинський, Михайло Дмитрів, о. Михайло Бундз, Василь Рабарський, Владика Лостен, Розалія Рабарська, Ярослав Ликтей і Тарас Женчак.

В суботу, 21 жовтня відбулася мистецька програма а в неділю, 22 жовтня, у церкві відбулася урочиста Архиєрейська Служба Божа з участю Владики Кир Василя Лостена. У притворі відкрито портрет довголітнього пароха о. крил. Б. Смика. Після св. Літургії Владика Лостен вручив грамоти „за віддану довголітню працю для добра нашої церкви" Ярославу Ликтею, Михайлові Дмитреву, Василеві і Розалії Рабарським, Тарасові Женчакові і Маркові Фалинському.

Після св. Літургії відбувся ювілейний бенкет в готелі Радісон. Господар З. Яцків попросив Владику провести молитву, а Я. Ликтей попросив, щоб прочитав побажання, яке прийшло за його старанням від Святішого Отця Папи Івана-Павла II. Я. Ликтей прочитав побажання, яке він одержав від президента Билла Клінтона, а д-р Роман Мельник читав від губернатора штату Нью-Йорк Джорджа Патакі та проклямацію від голови округи Онайда Райфа Ієниса. Конґресмен Шервуд Болерт прийшов прочитати свою проклямацію. Листи-привіти крім вже згаданих осіб, прислали: Єпископ-помічник глави Української Греко-Католицької Церкви Владика Любомир Гузар, Степан Сулик, Митрополит Філядельфійський, Архиєпископ Василь Лостен, Єпископ Стемфорду.

Ярослав Ликтей

„ТАЇНСТВО ДИВНЕ ...

(Закінчення зі стор. 1)

любові, що ним Господь Бог розпочав здійснювати свій незбагненний задум спасіння людського роду.

Як знаємо зі Святого Письма, Месія мав прийти „з Давидового роду" та народитися „у Вифлеємі, звідки походив Давид" (Ів. 7:42). Св. Йосиф і Марія походили з Давидового роду, одначе вони жили в призабутому галилейському містечку, в Назареті, про яке в Старому Завіті нема й найменшої згадки. Отже, говорячи полюдськи, обіцяний Месія мав народитися в Назареті? Ні! Бог уже віками наперед провістив, що Месія народиться „в Давидовім місті", у Вифлеємі (Мт. 2:5-6).

Саме тоді, коли вже наближався для Марії день родити, кесар Август наказав перепис населення цілої Римської імперії. Тож, „усі йшли записатися, кожний у своє місто" (Лк 2:3), звідки походив його рід. В наказі Августа св. Йосиф і Марія добачили голос Божого провидіння, тому вони зразу вибралися в дорогу до Вифлеєму, де й народився обіцяний Месія, як Господь Бог провістив був через пророка Міхея (Міх. 5:1).

Подорож з Назарету до Вифлеєму, передусім для Діви Марії, була важка й далека. Однак, здавшись на Боже Провидіння, Йосиф і Марія мужньо подолали всякі труднощі й під вечір третього дня добилися до Вифлеєма. Вони зразу подалися на нічліг, але як виразно зазначає св. Лука, для них „не було місця" (Лк. 2:7). Для них не було місця і в усьому Вифлеємі, бо ніхто з мешканців не прийняв їх до свого дому. Та Господь Бог знайшов для них місце в убогому вертепі, де в негоду пастушки заганяли свої вівці.

І так у Вифлеємському вертепі, серед глибокої й тихої ночі, в захопленні Божої любови, Пречиста Діва Марія привела на світ Дитя Боже, від віків обіцяного Месію і, сповивши Його пелюшками, поклала Його в яслах на сіні. Тут раптом з'явилась „зоря Якова" (Чис. 24:17), небо відкрилося, на землю зійшло спасіння „з роду Давида" (Ів. 7:42), а по Вифлеємських полях розніcся небесний голос ангельських ликів: „Слава на висотах Богу й на землі мир людям Його вподобання" (Лк.2:14).

Пастушки, що стерегли свої вівці, налякалися. Та ангел Господній заспокоїв їх: „Не бійтеся, бо звіщаю вам велику радість, яка буде всім людям. Ось народився вам у місті Давидовім Спаситель, Христос (месія) Господь. Це ж вам знак: знайдете Дитя сповите, що лежить у яслах" (Лк. 2:10-12). Як тільки ангели знялися на небо, пастушки притьмом удалися до вертепу, де знайшли Йосифа й Марію, а біля них Боже дитятко, що лежало сповите в яслах, як ангел їм мовив. Тож, припавши до ясел, вони з радістю вітали довго очікуваного Месію, Спасителя світу.

Тож і ми разом з пастушками спішімо до Вифлеєму, де у яслах на сіні спочиває Боже Дитя, Предвічний Бог. Осяяні ж світлом св. віри, поклонімся Йому, як нашому Спасителеві. Він бо і до нас простягає свої рученята, мовлячи: „Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені – і знайдете спокій душам вашим! (Мт.11:28-29). І так, стоячи навколішки перед народженим Спасителем у яслах, оглядаймо очима віри дивне таїнство: вертеп, що стає небом, Діва – херувимським престолом, ясла – оселею, де лежить неосяжний Христос Бог, Предвічний Бог.

Ставши дітьми Божими, не відмовляймо Йому місця в нашому серці, але, вітаючи Його з днем 2000-ої річниці Його народження, приймім Його у св. Причасті до нашого серця.

Христос рождається! – Славіть Його!

З архиєрейським благословенням,

†Стефан – Митрополит

†Володимир – Єпископ-помічник

Дано у Філядельфії при митрополичому соборі Пречистої Богоматері Марії, в празник св. Йосафата, 12 листопада, 2000 Ювілейного Святого Року.

Про вашу пенсію

Чи можна чекати пенсії від держави?

В США діє система соціяльного забезпечення Social Security, яка охоплює майже усіх найманих працівників і тих, хто працює на себе. Цій системі не підлягають лише деякі урядові службовці і залізничники. Управління системою здійснює Адміністрація соціяльного забезпечення (SSA).

Суть системи полягає в тому, що кожен працівник впродовж життя сплачує податок до пенсійного фонду, а коли доживає пенсійного віку або стає нездатним до праці, отримує забезпечення, яке поширюється також на утриманців. З цього фонду виплачуються пенсії, допомоги інвалідам, ренти для вдів і сиріт, медичне забезпечення для старших осіб (Медікер), а також допомоги для бідних.

Податок на соціяльне і медичне забезпечення для найманих працівників становить 15.3 відсотка вашого заробітку і сплачується не тільки вами - половину платить ваш працедавець.

Якщо ви працюєте для себе, то при річному заробітку від 400 долярів до 72,900 долярів сплачуєте 12.4 відсотка, а при вищому від останньої суми - 2.9 відсотка. Щоб мати право на соціяльну пенсію, треба відпрацювати 40 кварталів. Квартали відповідають календарним кварталам, але лічиться лише сума зароблених грошей: якщо ви річну суму заробили за місяць, то вам буде залічено чотири квартали року. Тепер ця сума становить 2,960 долярів на рік (740 долярів на квартал).

Держава не вимагає безперервної праці: коли з якоїсь причини ви перестали працювати, а потім знову повернулися до роботи, то буде рахуватися лише загальна сума кварталів. Але гроші з цього фонду ви не можете забрати, якщо назавжди виїздите зі США. Податок на соціяльне забезпечення обов'язковий для всіх, незалежно чи ви перебуваєте в США тимчасово, чи приїхали на постійне проживання.

Право на соціяльну пенсію мають усі, хто відробив потрібне число кварталів і має пенсійний вік. Розмір пенсії залежить від віку, числа відпрацьованих років і висоти заробітку за минулі роки. Наприклад, у віці 65 років при річному доході 30 тисяч долярів ваша пенсія становитиме 13,812 долярів на рік, якщо ви працювали не менше 35 років.

З цього видно, що люди, які приїхали порівняно недавно, не дістануть такої ж пенсії, які ті, хто в Америці працював усе життя, тому треба заздалегідь подбати про додаткові джерела утримання на старість, про що ми поведемо мову пізніше.

Щоб мати право на пенсію, треба дожити до пенсійного віку, який становить, починаючи з 2000 року, 67 років для чоловіків і жінок, які народилися після 1937 року. Ті, хто народився раніше, можуть дістати пенсію в 65 років. Можна піти на пенсію і в 62 роки, але виплата буде меншою. Рівень зменшення залежить від віку і числа місяців, на які вам прискорено перехід на пенсію. Але якщо вас змушує до виходу на пенсію слабке здоров'я, то треба подбати про пенсію за інвалідністю, яка не буде меншою пенсії за віком.

Якщо ви хочете працювати після досягнення пенсійного віку, то зможете значно поліпшити своє матеріяльне становище, оскільки зросте середній заробіток, що позитивно вплине на розмір пенсії, а також кожен додатково відпрацьований рік збільшить виплати від 1 до 8 відсотків в залежності від року народження. Ті, хто народився після 1943 року, дістануть 8 відсотків збільшення пенсії за кожен додатково відпрацьований рік.

Це, звісно, не подарунок держави, а простий розрахунок, за яким загальна сума пенсії залишиться тією ж самою, як і при ранньому переході на відпочинок. Якщо ви вирішите не йти на пенсію при досягненні віку, то усе ж подайте заяву на медичне забезпечення.

Якщо пенсіонер має на утриманні членів родини, то вони теж можуть діставати забезпечення. Це право мають дружина чи чоловік пенсіонера, яким вже виповнилося 62 роки, неодружені діти до 18 років, діти-школярі до 19 років, діти понад 18 років, якщо вони стали інвалідами до досягнення 22 років, вдови чи вдівці пенсіонера, які жили з ним в шлюбі не менше 9 місяців (рента виплачується, якщо шлюб був коротший за 9 місяців, але партнер загинув трагічно), розлучений (розлучена), якщо має 62 роки і перебував в шлюбі з пенсіонером не менше 10 років і не має другого шлюбу.

Прийомні і усиновлені діти трактуються нарівні з рідними. Рента для непрацюючого шлюбного партнера чи кожну дитину становить половину повної пенсії. Якщо пенсіонер вийде на відпочинок у 62 роки, то рента зменшиться до 37.5 відсотка. Але член подружжя, який доглядає малолітню (до 16 років) або хвору дитину, дістає повну ренту.

Якщо чоловік чи дружина пенсіонера мають право на власну пенсію, то можуть вибирати ту пенсію або ренту, яка є вищою. Існує ліміт річних сімейних виплат і в разі його перевищення ренти усіх членів родини будуть пропорційно зменшені, але це не вплине на розмір пенсії основного працівника.

Що робити, коли закінчився термін „зеленої картки?

Восени 1989 року Іміґраційний уряд США почав випуск „зелених карток", дійсних на 10 наступних років. Отже, близько 660 тисяч осіб, які тоді отримали ці посвідчення, повинні їх обміняти. „Зелені картки", видані у 1977-1989 роках, покищо обмінювати не треба, оскільки на них не зазначено термін дії. Про їх обмін Іміґраційна служба повідомить окремо.

Для обміну „зеленої картки" треба вислати заяву I-90, дві фотокартки і 110 долярів (чек або грошовий переказ) до Іміґраційної служби. Звідти надійде запрошення відвідати цю службу, щоб віддати старе посвідчення. При відвіданні Іміґраційної служби до вашого пашпорту поставлять печатку, яка буде тимчасовим посвідченням про ваше леґальне проживання в США. Якщо ви не маєте пашпорту, вам видадуть тимчасове посвідчення. Якщо термін вашого пашпорту скінчився, до нього однаково можна поставити печатку.

Дитина, якій виповнилося 14 років, повинна впродовж 30 днів від цієї події подати заяву I-90. В цьому випадку не треба платити 110 долярів. Якщо дитина перебувала за межами США, то заяву на „зелену картку" треба подати протягом 30 днів після повернення.

Коли ви загубили або випадково зіпсували „зелену картку", треба діяти за процедурою її обміну, але додати коротке пояснення обставин, які змушують почати таке клопотання. Якщо з цього приводу складений рапорт поліції, треба додати його копію. Якщо ви втратили „зелену картку" за кордоном США, треба зголоситися до найближчого американського консульства або відділу Іміґраційної служби, щоб дістати спеціяльний документ подорожі, який дозволить повернутися до США.

Іспит на громадянство

Запитання і відповіді

Закінчуємо публікацію ста запитань і відповідей на них, на які найчастіше доводиться відповідати при складанні іспиту на громадянство США. Початок в ч. 35, 39, 46 і 50 за 1999 рік, в ч. 3, 14, 21, 45 за 2000 рік.

82. Name one purpose of the United Nations.

For countries to discuss and try to resolve world problems, to provide economic aid to many countries.

Назвіть одне з завдань ООН.

Обговорення і пошук шляхів вирішення світових проблем, організація допомоги ряду країн.

83. Where does Congress meet?

In the Capitol in Washington DC.

Де збирається Конґрес?

В Капітолю, у Вашінґтоні ДК.

84. Whose rights do the Constitution and the Bill of Rights guarantee?

Everyone (citizens and non-citizens living in the U.S.).

Кому Конституція ґарантує їхні права?

Кожному (громадянам і негромадянам, які проживають у США).

85. What is the introduction to the Constitution called?

The Preamble.

Як називається передмова до Конституції?

Преамбула.

86. Name one benefit of being a citizen of the United States?

Obtain federal government jobs, travel with an U.S. passport, petition for close relatives to come to the U.S. to live.

Назвіть один з привілеїв громадян США?

Участь у федеральному управлінні, подорожі з пашпортом США, подання заяв на запрошення членів родини на проживання в США.

87. What is the most important right garanted to U.S. citizens?

The right to vote.

Яке головне право ґарантоване громадянам США?

Право голосу.

88. What is the United States Capitol?

The place where Congress meets.

Що є Капітол США?

Там, де збирається Конґрес.

89. What is the White House?

The Presidents official home.

Що таке Білий Дім?

Офіційна резиденція Президента.

90. Where is the White House located?

1600 Pennsylvania Avenue, NW, Washington DC.

Де міститься Білий Дім?

1600 Пенсильвенія Авеню у Вашінґтоні.

91. What is the name of the President's official home?

The White House.

Як називається резиденція Президента?

Білий Дім.

92. Name one right guaranted by the First Amendment?

Freedom of speech, religion, peaceable assembly, and requesting change of the Government.

Які свободи ґарантує перша поправка до Конституції?

Право слова, релігії, мирних зібрань, зміни управління.

93. Who is the Commander in Chief of the U.S. military?

The President.

Хто Головнокомандувач Збройних Сил?

Президент.

94. Which President was the first Commander in Chief of the U.S. military?

George Washington.

Який Президент був першим Головним Командувачем?

Джордж Вашінґтон.

95. In what month do we vote for the President?

November.

У якому місяці обирають Президента?

В листопаді.

96. What month is the new President inaugurated?

January.

Коли відбувається інавґурація нового Президента?

В січні.

97. How many times may a Senator be re-elected?

There is no limit.

Скільки разів можна бути обраним сенатором.

Без обмеження.

98. How many times may a Congressmen re-elected?

There is no limit.

Скільки разів можна бути обраним до Конґресу?

Без обмеження.

99. What are the major political parties in the United States today.

Democratic and Republican.

Які головні політичні партії США?

Республіканці і демократи.

100. How many states are there in the United States?

Fifty.

Скільки штатів мають США?

50.

Шешори - рідне село Дмитра Федорійчука

Хата, в якій народився Дмитро Федорійчук.

Наприкінці квітня цього року сумно ридали трембіти, повідомляючи краянам Дмитра Федорійчука про смерть цього вірного сина України, справжнього гуцула і чудову людину. Напевне, душа його перелетіла в рідні гори, які він безмежно любив, у далекі Шешори. Ця любов до рідного краю спонукала Дмитра Федорійчука бути серед засновників Гуцульського товариства „Черемош", вона привела його до 162-го Відділу Українського Народного Союзу, у якому він був секретарем. На жаль, я особисто не знав пана Дмитра. Дізнався про нього і його передчасну смерть з газети „Свобода". Але у серпні мені пощастило побувати у його рідних Шешорах, які пам'ятають свого сина і пам'ятають тільки гарне. Я познайомився з земляками Дмитра Федорійчука, побачив землю, на якій він зростав і формувався як особистість, і зрозумів: лише у цих горах може бути його серце. Бо хто зростав серед цієї краси, хто дихав повітрям, наповненим пахощами смерек і трав, хто скуштував афини і бриндзи, кого покропив бризками водоспад Великий Гук, тойноситиме цю землю у собі все життя.

Оповідає легенда, що колись повертали татари горами з Угорщини. Надвечір отаборилися в тому місці, де жила родина, у якій виростала вродлива дівчина, справжня окраса гуцульського роду. Забрали її татари з собою, але рідна земля не простила ворогові кривди, поглинула татар у озері в Карпатах, а дівчина перетворилася на лебідку. Отак і шешоряни - де б не були, а мріють про своє ґаздівство, про Лебедин, про водоспади на Дістенці.

Легенду розповіла мені Олександра Василащук. Вона згадувала, як ходила з Дмитром Федорійчуком до „Просвіти", як він у пошуках кращої долі виїхав за кордон, як приїздив додому, коли Україна стала незалежною. Любов до художнього слова, музики і малярства привела Олександру в Косівське училище прикладного мистецтва, яке вона закінчила 1952 року, і все життя працювала в Шешорській школі, прищеплюючи дітям любов до прекрасного. У 1994 році Олександра Василащук видала поетичну збірку „Вічність над плесами". Зараз готує до друку книгу про Шешори. Тож вона розповіла мені історію села. Шешори багаті архітектурними пам'ятками. Тут і досі стоїть церква, якій більше як 100 років. Дерев'яний, гуцульської архітектури храм зберігає унікальні розписи художників італійської школи, зокрема Корнила Устияновича Гладкого.

У шешорян - золоті руки! Тут процвітає ткацтво, вишивка, боднарство. У Шешорах кожний десятий мав вищу освіту... Племінниця Олександри Василащук - Ольга Олексюк, чудова баяністка, працює викладачем у Києві, в університеті культури. Петро Якібчук викладає у Львові в університеті імені Івана Франка, Іван Іванишин - помічник відомого політика Віктора Пинзеника, а Василь Бойчук - працює у Косові, в районній адміністрації, очолює молодих членів Народно-демократичної партії.

Не загубилися шешоряни і в еміграції. Дмитро Ткачук одружився з шешорянкою Оксаною Боринською, брат якої Андрій Мельничук загинув у повстанцях. Як працелюбні бджілки трудяться ці люди, несуть плоди своєї праці знедоленим землякам, подарували школі у рідному селі комп'ютер і телевізор, дали гроші на пам'ятник Великому Каменяреві, що встановлений на честь 550-річчя Шешорів у 1994 році. На жаль, вже немає на цьому світі рідного брата Олександри Василащук Володимира Олексюка - філософа, палкого прихильника об'єднання церков. Він помер у Чикаго. У Вінниці померла її сестра Марія Олексюк, яка була ув'язнена за любов до України, як і мої батьки, в Інті.

Уродженець Чернятина Іван Боднарчук - письменник, педагог, культурно-громадський діяч теж вважав себе шешорянином. А перший керівник Руху в селі Василь Фелещук, який, на жаль, не так давно трагічно загинув, піднімав їх на побудову незалежної держави. Не без допомоги керівника місцевого Конгресу українських націоналістів Миколи Боринського перемогла в окрузі на виборах до Верховної Ради Ярослава Стецько.

У селі живе і по цей день працює Ганна Василащук - видатна народна майстриня, лавреат Шевченківської премії за 1968 рік в галузі літератури і мистецтва. Цю найвищу в Україні премію їй присуджено за цикл українських народних тканих рушників, створених у 1965-1967 роках. Кожний рушник - неповторний, кожен - витвір мистецтва. Її працю продовжує онук Андрій, який нещодавно закінчив Косівський коледж прикладного мистецтва. Цікаво, що Шевченківську премію Ганна Василащук отримала разом з Ганною Верес з села Обухівець, що на Київщині. Їхніми рушниками ілюстровано „Кобзар" 1971 року видання. Отак поєдналися в мистецтві дві гілки українського народу. І подібне у Шешорах - не виняток: у 1965 році з ініціятиви голови сільської ради Володимира Михайлюка у селі встановили пам'ятник Тарасу Шевченкові. А недавно встановлено стелу в пам'ять про В'ячеслава Чорновола, який виступав на тому пам'ятному відкритті. Отак зустрілися в Карпатах два видатних черкащанини. Події 1965 року і світлій пам'яті В. Чорновола Олександра Василащук присвятила вірш. У ньому є й такі рядки:

Здригнувся люд, мороз пройшов по тілі
Хтось виступив з промовою ураз:
„Вкраїнці! Люди! Щоб ви розуміли, -
Кайдани в нього і кайдани в нас!"
І юнь піднялась вище ясночола,
Слова злітали бурею Карпат,
Це були перші ґрати Чорновола,
В Шешорах став він всім, як брат...

Героїв тут народжує сама земля. Уже насипано могили січових стрільців. Але герої - не лише в могилах. У селі ще живі ті, хто боровся за волю зі зброєю в руках. Іван Соколюк пройшов усіма колами большевицького пекла, помирав з голоду і холоду в Магадані, але вижив ворогам назло. На Колимі загинув його брат Максим. Повернувшись у рідне село, Іван Соколюк поставив йому і всім побратимам, що загинули у партизанці, капличку. До Соколюків навідується Микола Небесійчук - рідний брат Параски Соколюк. Він був стрільцем УПА, пережив і виселення в Сибір у 1940 році, спізнав і гіркоту полону, і муки в'язня у Воркуті. Але теж вижив, очолює братство ветеранів УПА у Верховинському районі.

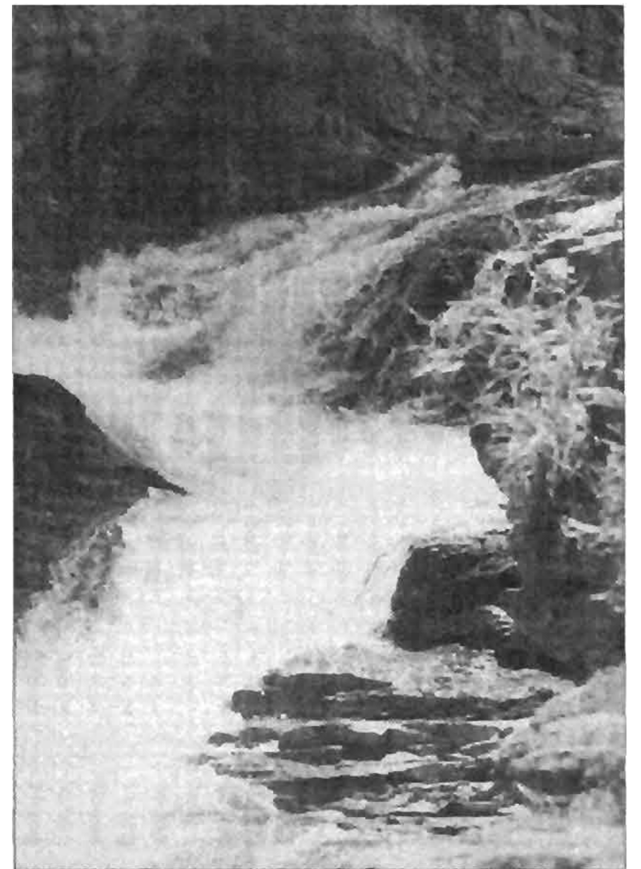
У Карпатах гарно. Незважаючи на скруту в державі, Шешори ще приймають відпочиваючих з усієї України. Люди їдуть в санаторій „Карпати", на бази відпочинку „Сріблясті водоспади", „Гірська". У кабінеті сільського голови Василя Кирилюка висить плян реконструкції Шешорів. Село стане ще кращим, якщо шешоряни працюватимуть на своїй землі так само вперто і самовіддано, як працював для неї Дмитро Федорійчук.

Олександер Вівчарик,
с. Шешори в Карпатах

Двоюрідна сестра Д. Федорійчука - Марія Угренюк з чоловіком Миколою і сином Миколою. (Справа) Ганна Василащук.

Водоспад Великий Гук.

В ДІЯСПОРІ

Комітет діяспорної олімпіяди закінчив працю

ГОРШАМ, Па. – На „Тризубівці”, в залі відновленого дому осередку „Тризуб”, в суботу, 9 грудня ц. р., під головуванням І. Чижовича відбулися останні наради Ділового комітету Української діяспорної олімпіяди-2000.

І. Чижович, він же голова УСО „Тризуб”, доповів про перебіг Олімпіяди, у якій взяли участь 570 спортовців з близько двох десятків українських спортових осередків США і Канади.

Про успіх Олімпіяди свідчать і фінансові підсумки: чистого приходу отримано понад 14 тисяч долярів. З цієї суми 5 тисяч передано УСО „Тризуб” – господареві Олімпіяди, 4 тисячі – на фінансування підготовки олімпійців України до зимової Олімпіяди в Солт-Лейк-Ситі, Юта, 4 тисячі – на рахунок майбутньої Української діяспорної олімпіяди і одну тисячу – до каси УСЦАК. Координатор ігор І. Ісаїв запропонував залишити чинним Організаційний комітет, який зможе підготовляти майбутню Олімпіяду. Більшістю голосів присутні прийняли пропозицію Я. Козака розв'язати комітет і залишити ініціятиву УСО „Тризуб”, який при співпраці з УСЦАК зможе у відповідному часі бути ініціятором чергових ігор. Ряд присутніх висловилися за тим, щоб відновити щорічні Українські спортові ігри молоді і старших. Голова І. Чижович нагородив пропам'ятними золотими медалями усіх членів комітету.

О. Твардовський

Яна Клочкова – чемпіон Европи

В еспанському містечку Валенсія закінчився чемпіонат Европи з плавання на короткій віддалі. Українська збірна за загальною кількістю медалей опинилася на сьомому місці. В активі нашої збірної 5 нагород – 2 золоті, 1 срібна та 2 бронзові.

Дворазова олімпійська чемпіонка Яна Клочкова, завдяки якій українська збірна і посіла місце в першій десятці, забере з собою додому дві золоті медалі та 200,000 німецьких марок.Варто також відзначити бронзову нагороду Ігоря Червінського, яку він виборов, мабуть, на найскладнішій та найдовшій дистанції, яка існує в плаванні – 1,500 метрів. Суперником Ігоря був Массіміліано Росоліно, який і ...

Україн... пленького ... Британії, стр... з 11 місця на ... на втрималася ... не заробивши ... жодної золотої на... ...устилася на дев'яте.

Впевнено в передових весь час трималася збірна Швеції, стабільно маючи кожного дня декілька медалей. Не змінили позицію й італійці разом з німцями. Цікаво, що така не досить відома в світі плавання країна, як Чехія, обійшла традиційно сильних росіян та британців. Не має в рейтингу взагалі голляндців, які визнані кращими плавцями Европи 2000 року.

ФУТБОЛ

УСО „Тризуб” – ‚Ерцґебірґе”, СК – 4:1

В неділю, 10 грудня, згідно з розкладом змагань за професійну Чашу Америки, перша команда „Тризуба” провела другу зустріч з німецьким клюбом „Ерцґебірґе” і цим разом перемогла вислідом – 4:1. В складі нашої команди знову виступив новоприбулий футболіст Славко Білосапка, який відзначився двома ґолями. Ґолі забили також Сірс і Монтаґ.

Команда „Тризуба” ввійшла до фіналу змагань Східньої Пенсильванії за професійну чашу Америки, який відбудеться в березні наступного року.

О. Т.

„Крилаті”, Йонкерс – „Інтеґрал”, Джамайка-Квінс – 0:3

В чвертьфіналі футбольних змагань за Чашу штату Нью-Йорк команда спортивного клюбу „Крилаті”, Йонкерс, зустрілась в неділю, 3 грудня ц. р., з сильною командою Лонґ-Айленд Соккер Ліґи „Інтеґрал” на площі Ліберті Парк в Джамейка, Квінс.

Суперники швидкими атаками здобули перевагу на полі і на 11-ій хвилині вже вели 1:0. Футболісти „Крилатих” починають натискати на противника, і гра невдовзі вирівнюється. На 35-ій хвилині господарі знову збільшують рахунок до 2:0.

В другій половині гри наш захисник Андрій Вербицький посилає м'яч на фланг, куди якраз встигає нападаючий „Інтеґралу”, і від його ноги м'яч потрапляє до воріт „Крилатих” – 3:0. Це була перша поразка команди „Крилатих” у цьому сезоні.

„Крилаті”, Йонкерс – „Портуґіс” Оссінінґ – 3:0

Чергове змагання чемпіонату першої дивізії Східньої Окружної Футбольної Ліґи штату Нью-Йорк футбольна команда спортивного клюбу „Крилаті”, Йонкерс, Н.Й, провела в неділю, 10 грудня, на своєму полі з командою „Портуґіс”, Осіннінґ.

На 14 хвилині Роман Пердута сильним ударом переводить м'яча. надбігаючому з лівого флангу Валерію Чукхіну, який точним ударом посилає його у ворота суперників. „Крилаті” ведуть 1:0.

У другій половині гри наші футболісти продовжують атакувати, на 38-ій хвилині Дарко Чернявський пробивається до воріт гостей і переводить м'яч Богданові Лоневському, який вмілим ударом збільшує рахунок до 2:0. Через дві хвилини Володя Вільчинський виривається лівим фланґом, передає м'яч Богданові Лоневському і той збільшує рахунок до 3:0. Цим рахунком гра і закінчується. „Крилаті” продовжують іти у табелі без поразки.

„Крилаті” виступили в складі: Юрій Ґреб, Крис Козіл, Марко Гованський, Роман Пердута, Валерій Каток, Степан Єндик, Роман Плісак, Руслан Гудима, Володя Вільчинський, Валерій Чукхін, Дарко Чернявський, Андрій Вербіцький, Семен Вариха, Тарас Струминський, Володя Круглий, Степан Станітський і Богдан Лоневський. Провідник – Марко Гованський, тренер – Сергій Райко.

***

У повідомленні про гру „ Крилатих”, вміщеному в ч. 49, було зазначено, що команда „Скорпйонс” походить зі штату Нью-Джерзі, а насправді – зі штату Нью-Йорк. Перепрошуємо.

Стефан Гованський

Веселих Свят
Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року!
— бажають —
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ПАЦІЄНТАМ
д-р МАРТА ПОЛІТИЛО з родиною

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ, ЗНАЙОМИМ і КЛІЄНТАМ
— бажають —
ЮРІЙ СТРОМЕЦЬКИЙ з дружиною ГАЛЕЮ
SPUTNIK GLOBAL TELECOMMUNICATIONS CORP.
(847) 298-5900

СЕРДЕШНО БАЖАЄМО РОДИНІ та ЗНАЙОМИМ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!
Христос Рождається!
д-р ІГОР, АЛЕКСАНДРА, АЛЕКСАНДЕР,
МАРКІЯН і ЛАРА САВЧУКИ

РАДІСНИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
— бажає —
ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ДРОГОБИЧЧИНИ
всім своїм Землякам та колишнім Жителям
Дрогобицької Землі на всіх поселеннях
ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

ПЛАСТ – УКРАЇНСЬКА СКАВТСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ

Крайова Пластова Старшина в США

ХРИСТОС РОДИВСЯ! *СЛАВМО ЙОГО!*

З нагоди радісного празника Христового Різдва і Нового Року, складаємо найкращі побажання ієрархії та Духовенству наших Церков в Україні й у діяспорі, Проводам і Членству українських молодіжних організацій, суспільно-громадським та фінансовим організаціям, товариствам і установам, усьому українському народові на різних землях нашої батьківщини і розкинутим по різних континентах світу.

Зокрема вітаємо Начального Пластуна Любомира Романкова, новообраний провід Конференції Українських Пластових Організацій – Головну Пластову Булаву й Головну Пластову Раду, Станичні Проводи в Україні, Канаді, Аргентині, Австралії, Німеччині, Англії, Словаччині, Польщі і США, всіх пластунок і пластунів та їхні родини у цілому світі та бажаємо щедрих ласк Новонародженого Божого Сина

За КРАЙОВУ ПЛАСТОВУ СТАРШИНУ:

пл. сен. БОРИС ПАВЛЮК,
голова
пл. сен. ІВАННА ҐОРЧИНСЬКА,
генеральний писар

ОСЕРЕДОК СУМ та УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ
в ІРВІНҐТОНІ, Н. Дж.
влаштовують

МАЛАНЧИН ВЕЧІР

13 січня 2001 року

Заля Українського Народного Дому
140 Проспект Аве., Ірвінгтон, Н.Дж.
грає оркестра
ЛЮБА і МИКОЛА
Початок о год. 8-ій вечора
Вступ – 20 дол.
Перекуска у заряді пань
Столи резервовані
Замовляти в канцелярії Українського Народного Дому
Тел.: (973) 375-0156

ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

Пожертви висилати:
United Ukrainian American Relief Committee
1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111 • Tel.: (215) 728-1630 • FAX: (215) 728-1631

ШАНОВНІ ЖЕРТВОДАВЦІ і ДОБРОДІЇ ЗУАДК!

З нагоди світлого празника Різдва Христового, Екзекутива Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК), засилає вам і вашим родинам сердечні побажання і дружній привіт. Рівночасно ми хочемо висловити усім нашу щиру подяку за довір'я, підтримку і благородні пожертви на допомогові цілі ЗУАДК. Про засяг і форми цих допомогових акцій ми постійно інформуємо українську громаду за посередництвом нашої преси.

А потреби є великі й негайні: допомога українським школам та інтернатам для сиріт і старців, хворим, інвалідам та немічним колишнім в'язням концтаборів, голодуючим і тисячам наших братів і сестер, залишених на поталу нелюдських терпінь і страждань, розсіяних по різних країнах і континентах.

В сучасному періоді, коли наші патріоти в Україні змагають до розбудови незалежної української держави, ЗУАДК докладає багато уваги і зусиль, щоб допомогти їм здійснити ці священні ідеали нашого, віками поневоленого, народу.

Ось чому ми, українська патріотична громада, апелюємо до ваших благородних сердець і сумління у цьому різдвяному періоді і просимо: допоможіть своїм однокровним землякам, своїм ближнім, бо на цю допомогу вони з болем серця чекають. Допомога їм повинна бути змістом наших цьогорічних різдвяних святкувань. В такому дусі ми вітаємо вас нашим прабатьківським привітом:

ХРИСТОС РОДИВСЯ!
СЛАВІМ ЙОГО!

ЕКЗЕКУТИВА ЗУАДК

ADVERTISING RATES FOR SVOBODA

(Published in Ukrainian on Fridays)

ALL ADVERTISEMENTS MUST BE RECEIVED BY WEDMESDAY NOON
ONE WEEK PRIOR TO PUBLICATION.
OBITUARIES ACCEPTED BY TELEPHONE DAILY UNTIL 9 A.M.
OF THE WEDNESDAY THE PAPER IS PRINTED

All general advertising: 1 inch, single column ____ $12.00
Fraternal, personal and community advertising: 1 inch, single column ____ $7.50

Size	Dimensions	Price
1/4 Pg	7¼" X 2c	$165.00
1/4 Pg	14½" X 1c	$165.00
1/4 Pg	3⅝" X 4c	$165.00
1/8 Pg	7¼" X 1c	$85.00
1/8 Pg	3⅝" X 2c	$85.00
1/8 Pg	1 13/16" X 4c	$85.00
1/2 Pg	7¼" X 4c	$310.00
1/2 Pg	14½" X 2c	$310.00
1 Pg	14½" X 4c	$600.00

Quantity discounts:
1-9 ads ____ $12.00 per inch/Sc
10 or more ads ____ 20% discount
24 or more ads ____ 25% discount
52 ads ____ 30% discount

NOTE:
1. A 50% deposit is to accompany the text of the advertisement.
2. All advertising correspondence should be directed to: Mrs. Maria Oscislawski Advertising Manager. Tel.: (973)292-9800 ext. 3040 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054.
3. Kindly make checks payable to Svoboda or The Ukrainian Weekly, as appropriate.

ЗМІНА АДРЕСИ

❑ „Свобода" ❑ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

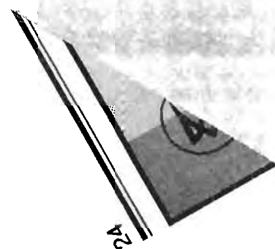
Число Відділу (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

24

Український Народний Союз пропонує нову програму

Якщо ви є членом УНСоюзу, ми пропонуємо придбати додаткове гарантоване забезпечення, доплачуючи до попередньої грамоти від $1,000 до $5,000 долярів.

УНСоюз гарантує додаткове забезпечення, яке не може бути відкиненим, усім членам-власникам грамот УНСоюзу на ціле життя (Whole Life), або платне двадцять років, (P-20), чи платне до 65 року життя (P-65), або подвійне забезпечення до 65 року життя (ДП-65).

З цієї пропозиції не можуть скористатися члени-власники термінових грамот, вивінувальних грамот, акцидентового або універсального забезпечення.

Як це діє:

УНСоюз видає додаткове домовлення (Pour in Rider) на наступні суми:

Вік: 0–36 $1,000 to $5,000
36–70 $1,000 to $2,500
71–90 $1,000 to ....

The Rates for the Pour-In Rider are listed as follows

Isue age	Premium Per $1.000	Issue Age	Premium Per $1,000	Issue age	Premium Per $1,000	Issue age	Premium Per $1,000
0	63						
1	63	26	145	51	349	76	696
2	64	27	150	52	361	77	710
3	66	28	155	53	373	78	724
4	68	29	161	54	385	79	738
5	70	30	167	55	397	80	752
6	73	31	173	56	409	81	765
7	75	32	179	57	422	82	778
8	78	33	186	58	435	83	791
9	81	34	193	69	448	84	803
10	84	35	200	60	462	85	815
11	87	36	208	61	475	86	826
12	90	37	215	62	489	87	837
13	93	38	223	63	504	88	848
14	96	39	232	64	518	89	858
15	100	40	240	65	533	90	868
16	103	41	249	66	547		
17	107	42	258	67	562		
18	110	43	267	68	576		
19	114	44	276	69	591		
20	118	45	286	70	606		
21	122	46	296	71	662		
22	123	47	306	72	637		
23	130	48	316	73	652		
24	135	49	327	74	667		
25	140	50	338	75	682		

Просимо виповнити залучений запитник і повернути до Головної канцелярії УНСоюзу.

Ukrainian National Association, Inc.
PO BOX 280 2200 Route 10 Parsippany, NJ 07054
Tel: (973) 292-9800
Name.................................Br....................Policy#....... ....
Current Age..............................Amount applied for $.......................
Adress...
....
Tel..SS#..
Beneficiary (name)... ....
Address...

Ваші пропозиції актуальні від 1-го червня до 31 грудня 2000 року. Якщо ми отримаємо виповнені формуляри з чеком перед останнім днем вересня ц. р., ви отримаєте 4% опусту у вкладках.

• НА ПРОДАЖ •

Умебльований апартмент „кондо" для сеньйорів віком від 50 років, 2 спальні, вітальня, кухня і лазничка в St. Petersburg, FL 15 хвилин пішки від води. Приступна ціна 30,000.00 дол.

1(727) 367-7543

• РІЗНЕ •

Куплю енциклопедію ОНАЦЬКОГО.

Тел.: (716) 679-4251

• РОЗШУКИ •

Лапко Ольга з України розшукує дядька (брата матері) **СТУЛО ЯКОВА**. Хто знає про нього або родину, прошу написати на адресу: Halyna Halazenko 26377 Ryan Rd. #115, Warren, MI 48091.

Тел.: 1(810) 758-7871

Цупріян Марія з України розшукує брата ЖУКА ГРИГОРІЯ. Остання вістка від нього була після війни з Чикаго. Хто знає щось про нього або родину, прошу написати на адресу: Halyna Halazenko 26377 Ryan Rd. # 115, Warren, MI 48091.

Тел.: 1(810) 758-7871

LVIV EXPRESS SERVICES
OKSANA INTERNATIONAL

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036

(908) 925-0717

ПАЧКИ В УКРАЇНУ

БІЛОРУСІЮ, РОСІЮ, ПОЛЬЩУ, ЕСТОНІЮ, ЛАТВІЮ, ЛИТВУ, СЛОВАКІЮ

КОРАБЛЕМ мін. 10 фунтів | **ЛІТАКОМ** 2 - 3 тижні, мін. 10 фунтів | **ДОЛЯРИ** Висилка та доставка | **ЕЛЕКТРОНІКА** 220 В

ПРИСКОРЕНА ДОСТАВА ЛІТАКОВИХ ПАКУНКІВ до Західної України

будь-який харчовий пакунок з нашого каталогу

10% OFF з цим купоном

ТІЛЬКИ У НАС! ВСІ ХАРЧІ З АМЕРИКАНСЬКИХ КРАМНИЦЬ

ВІДПРАВКА КОМЕРЦІЙНИХ ВАНТАЖІВ

Є ШИРОКИЙ ВИБІР ПАКУНКІВ ВІД $88 ДО $248

SEND PACKAGES TO US THROUGH UPS • CALL FOR UPS LABELS: 1-800-9-OKSANA

Повна фінансова обслуга для цілої української громади

Illinois - Jersey City - Indiana

SELFRELIANCE
Ukrainian Federal Credit Union

Українська Федеральна Кооперативна Каса "САМОПОМІЧ"

Main Location: 2351 W. Chicago Ave. Chicago, IL 60622
Tel (773) 489-0520 Toll Free: (888) 222-UKR1 (8571)

Link to Chicagoland's Ukrainian Community: **www.selfreliance.com**

Selfreliance UA Federal Credit Union
Самопоміч УА Кредитова Спілка

Маємо! Пряме вкладання

Найбезпечніший спосіб!

Your savings federally insured to $100,000
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Ваші гроші будуть:
- заробляти проценти від дня вкладання
- забезпечені від крадіжок і вандалізму
- наявні при Ваших потребах

Говоріть з нами про подробиці!

Чекові платні, пенсія, сошел секюреті, та інші регулярні сплати автоматично вкладені на ваше чекове, ІРА, позичкове, чи ощадностеве конта

Ви і Кредитівка — Яка чудова спілка!

Newark, NJ (973) 373-7839 • www.selfreliance.org • Parsippany, NJ (973) 451-0200

SPUTNIK GLOBAL TELECOMMUNICATIONS CORP.
УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКА НЕЗАЛЕЖНА АГЕНЦІЯ

ПРОПОНУЄ

DIAL ALL DAY FOR THE UNA !

- Чи ви телефонуєте на далеку відстань? (Як в США, так і за кордон).
- Чому не заощадити гроші на ваших розмовах і одночасно підтримати пресовий фонд The Ukrainian Weekly.
- Вам не потрібно змінювати свою телефонну компанію для того, щоб брати участь в цьому.
- Пропонуємо скористатися послугами нашої компанії. Тільки наберіть 1-800 номер.
- З кожним вашим дзвінком наша організація буде виділяти кошти на пресовий фонд The Ukrainian Weekly .

УКРАЇНА – ЛИШЕ ЗА 29.9 Ц/ХВ
ПО АМЕРИЦІ – ЛИШЕ ЗА 7.9 Ц/ХВ

ТЕЛ. 1-888-900-8543

Parcels To Ukraine
Пачки в Україну

Dnipro	**Ukrainian Gift Shop**
26499 Ryan Rd.	11758 Mitchell
Warren, MI 48091	Hamtramck, MI 48212
(810) 759-6563	**(313) 892-6563**

STANDARD FOOD PACKAGES • Стандартні харчові пачки

PARCEL #1 – $34.00
3 lbs. Coffee • 5 lbs. Macaroni
10 lbs. Sugar

PARCEL #2 – $28.00
1 Case - Raman Noodles
5 lbs. Macaroni
8 Cans - Tuna Fish

PARCEL #3 – $30.00
1 Box - Powdered Milk
2 lbs. Vegetable Shortening
8 lbs. Flour

PARCEL #4 – $34.00
2 lbs. Ham • 200 Tea Bags
20 lbs. Rice

PARCEL #5 – $34.00
2 lbs. Ham • 1 Bag Apricots
20 lbs. Rice

PARCEL #6 – $31.00
2 - 40 oz. Peanut Butter
6 Cans Peaches
5 lbs. Macaroni

PARCEL #7 – $35.00
4 lbs. Spaghetti Sauce
64 oz. Olive Oil • 8 Cans Peas

PARCEL #8 – $28.00
1000 Aspirin
12 Bars - Hand Soap
3 Tubes - Toothpaste

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ! ХОЧЕТЕ МАТИ СПОКІЙНУ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ — ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ДЖОЗЕФІНА РІКВАЛДЕР член УНС Відд. 409 Т-ва св. Івана в Данморе, Па. Померла 30 серпня 2000 р. на 79-му році життя. Нар. в 1921 р. Членом УНС стала в 1944 р. Залишила у глибокому смутку двох дочок, сестру, шість внуків і трьох правнуків. По-хорон відбувся 4 вересня 2000 р. на цвин-тарі свв. Петра і Павла в Скрентон, Па.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

МИКОЛА ВОЛОВЕЦЬКИЙ член УНС Відд. 102 Т-ва свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо. Помер 16 серпня 2000 р. на 73-му році життя. Нар. в 1927 р. Членом УНС став в 1943 р. Залишив у глибокому смутку Дороті, Деніса, Патріка, Браяна. Похорон відбувся 19 серпня 2000 р. на Knollwood Cemetery в Mayfield Heights, OH.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЕВГЕН ЛОБАС член УНС Відд. 146 Т-ва ім. Івана Франка у Воррені, Миш. Помер 7 серпня 2000 р. на 75-му році життя. Нар. в 1925 р. в Україні. Членом УНС став в 1970 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ольгу та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 9 серпня 2000 р. на цвинтарі Cedar Hill в Sutland, MD.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

АНАСТАЗІЯ ФРАНКІВСЬКА член УНС Відд. 307 Т-ва ім. Митр. А. Шептицького в Бостоні. Померла 13 серпня 2000 р. на 80-му році життя. Нар. в 1920 р. в Україні. Членом УНС стала в 1962 р. Залишила в глибокому смутку мужа Михайла, дочку Романну, сестру Анну, внуків і правнуків. Похорон відбувся 19 серпня 2000 р. на цвинтарі св. Йосифа у West Roxbury, MA.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ГРИГОРІЙ КАЧУР член УНС Відд. 452 в E. Chicago, IN. Помер 5 серпня 2000 р. на 78-му році життя. Нар. в 1922 р. в Україні. Членом УНС став в 1967 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анну і трьох дітей: Михайла, Ярослава і Ірену, 5 внуків, одну правнучку. Похорон відбувся 8 серпня 2000 р. на Calumet Park Cemetery в Merrillville, IN.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МАРІЯ МАМРИЧ член УНС Відд. 102 Т-ва свв. Петра і Павла в Клівленді, Ог. Померла 19 вересня 2000 р. на 79-му році життя. Нар. в 1921 р. в Клівленді. Членом УНС стала в 1939 р. Залишила у глибокому смутку сестер Павлину і Марію. Похорон відбувся 21 вересня 2000 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

РОБЕРТА НЕССНЕР член УНС Відд. 171. Померла 20 вересня 2000 р. на 79-му році життя. Нар. в 1920 р. в Бетлегем, Па. Залишила в глибокому смутку чоловіка Генрі. Похорон відбувся 22 вересня 2000 р. на Woodbridge Memorial Park Cemetery у Woodbridge, NJ.

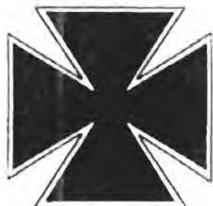
Вічна їй пам'ять!

Секретар

ЮСТИНА МАЙКУТ член УНС Відд. 374 Т-ва ім. М. Грушевського в Бостоні, Масс. Померла 19 квітня 2000 р. на 81-му році життя. Нар. в 1919 р. в Україні. Членом УНС стала в 1961 р. Залишила в глибокому смутку синів Володимира, Романа, Ярему, Теодора з дружинами і 9 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Йосифа в Бостоні.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ
І-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ
СТАНИЦЯ В ДІТРОЙТІ, Миш.

Ділимося сумною вісткою з членством і українською громадою, що в суботу, 25 листопада 2000 р. упокоївся в Бозі довголітній член Управи станиці

бл. п.

ОЛЕГ КАЛЬБА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 29 листопада з церкви св. Йосафата на цвинтар Мавнт Олівет у Дітройті.

Горем опечаленій родині складаємо наше щире співчуття.

УПРАВА СТАНИЦІ

справа – Євген Лозинський (Ґенцьо) з братом Іваном

ТАКИЙ БУВ НЕЗАБУТНІЙ ҐЕНЦЬО

У 23-тю РІЧНИЦЮ СМЕРТИ МҐР. Є. ЛОЗИНСЬКОГО

Миколу Мостовича і мене привезли до Авшвіцу щось два місяці пізніше по першому транспорті, бо Мостович мав докінчити перерібку електричної інсталяції, а я мав приготовити грядки на шпараги. Попередні два транспорти вже були перейшли хресну дорогу т. зв. „цуганґів" з вислідом кількох замучених, загазованих, а майже половина „змузулманіла". Лише кілька витривалих і проворних ще трималися на „людському" поземі.

До них належав і Ґенцьо Лозинський – мізерний, із змарганим обличчям, в обдертому одязі, стрінув мене по кількох днях під вікном шпиталю, де він потішав хворого Рибчука. Він працював при будові стодоли на „Бабіцах". Він змісця заоферував мені працювати в його команді, де вже були Дейчаківський і Чайковський. Він завів мене до „шрайбера" команди і, обіцявши йому свою і мою „цуляґґу" кінської ковбаси, яку ми мали дістати наступного дня, намовив його піти з нами до „арбайтсдінста" і записати мене до команди „Бабіце".

Було це копання фундаменту в полі; капом був злодій-рецидивіст, німець, виймково людяний. Біда була тільки в тому, що треба було йти пішком кілька кілометрів, що в недопасованих дерев'яних голлянських півчеревиках без шкарпеток справляло неябиякі тортури із загрозою зараження на наглоданих місцях.

Першого дня рано півбосо, а пів у цих дерев'яниках, дошкандибав я до стодоли, але вже на місці мусів копати босо. Та вполудень під час обіду з'явився Ґенцьо і з-під поли дав мені величезні, але ще добрі шкіряні черевики. Він стягнув був їх із застреленого вартою співв'язня кілька днів тому, який кинувся був бігти за фазаном і задалеко відбіг від стодоли. А що черевики були дійсно величезні, а зближення до застреленого для інших в'язнів було ризиком, то ніхто не спішився стягати черевики: одинокий Ґенцьо відважився їх дістати, щоб допомогти другому. А потім ще приніс мішок на онучі, так що я міг вже увечорі приписово маршерувати без болю через браму табору.

Недовго ми там працювали. Копання скінчилося, а почалися дощі. Цементові мішки, які ми вбирали під літні блюзки, хоронили лише горішню частину тіла, а адміністрація табору, розконспірувавши підготову втечі шлезьких в'язнів, які мали приготовані папери і одяг з „ефектенкамер", всіх їх розстріляла і зарядила обсадити ці пости українцями з тих земель, що вже були під большевиками.

При цій нагоді ми обидва дісталися до праці під дахом. Ґенцьо працював в переховальні одягів, з якої кожного місяця вилучували одяги померлих в'язнів. Одяги німців і західньоевропейців, якщо вони не були жидами, відсилано родинам, а одяг з інших пересилано до т.зв. суспільної опіки (НСФ) без будь-якого обрахунку.

І тут знову Ґенцьо мав поле для попису. Кожний ліпший светер, зимова білизна чи черевики – все це йшло для наших хлопців, зокрема зі східніх земель, які не знали мови і не могли мати зв'язків із „єрархією" в'язничої системи. Всі такого роду речі він ховав по різних закамарках, а пізніше виносив потайки та давав всім, хто потребував.

Такий був Ґенцьо помічний для кожного, услужний. І таким він залишиться назавжди у пам'яті тих, які його знали.

Я. Рак
„Свобода", ч. 15, 1981 р.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла у вічність 16 листопада 2000 р. наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і СЕСТРА

бл. п.

КАТЕРИНА КРИВИЙ

В глибокому смутку складаємо щиру подяку всім, що вшанували Її пам'ять і провели в останню дорогу.

Наша велика подяка всім тим хто взяв участь у похоронних відправах, що їх провели парох української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й. о. Джефри Родеґґеро і о. диякон д-р Мирон Ткач.

Ми дуже вдячні всім, хто помагав в тяжкий для нас час, хто відвідував бл. п. Катерину в шпиталі, та всім тим, що склали співчуття особисті, листовні чи телефонічні.

Велике спасибі за св. Служби Божі і квіти на нев'янучий вінок. В пам'ять покійної зібрано 340 дол. на допомогу сиротам в Україні.

Хай Всевишній винагородить Вас усіх щедрими ласками.

муж	– МИХАЙЛО КРИВИЙ
син	– АНДРІЙ
сестра	– РОЗАЛІЯ МАРТІНКОВСЬКА в Польщі
брат	– АНДРІЙ ОСЕНЬКІВСЬКИЙ в Австралії

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

У ДВАДЦЯТЬ ШОСТУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
як з волі Божої відійшов у вічність
мій дорогий і незабутній МУЖ

бл. п.

ЮРІЙ КОНОНІВ

буде відправлена

ПАНАХИДА

за спокій душі Покійного

в неділю, 24 грудня 2000 р., о год. 11-ій ранку
в українській православній церкві св. Трійці, в Ірвінгтоні, Н.Дж.

Про молитви за душу Покійного просить
ДРУЖИНА

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов від нас у вічність 30 вересня 2000 р. наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ШВАҐЕР

бл. п.

ОМЕЛЯН ТАРНАВСЬКИЙ

Цією дорогою складаємо нашу сердечну подяку родині, приятелям, пластунам та знайомим за участь у похоронних відправах, за вислови співчуття усно чи писемно, за велику підтримку у нашому смутку.

Дякуємо парохові церкви св. о. Миколая, о. митратові Вікторові Головачеві за відправу Панахиди і Поминального Богослуження у 40-ий день смерти Покійного, а о. Петрові Івахову за участь у Панахиді. Отцеві д-рові Романові Лобаєві і о. митр. Димитрієві Панькову та дякослужителям за відправу Святої Літургії і похорону.

Дякуємо похоронному заведенню „Кардинал" за взірцеве переведення похорону.

Наша глибока вдячність за некрологи поміщені в пресі: Наукове Товариство ім. Шевченка Канади і 3-ій Курінь УСП і УПС „Лісові Чорти".

Щиро дякуємо пластунам за їхню участь у похоронних відправах та за спів під час Панахиди і за прощальні слова пл. сен. О. Джулинського і пл. сен. В. Луціва. Пл. сен. В. Янішевському щиро дякуємо за його тепле слово над могилою бл. о. Омеляна.

З цілого серця дякуємо всім тим, які на поминках поділилися з присутніми спогадами про бл. п. Омеляна, а швагрові М. Головатому за вміле переведення тризни.

Щиро вдячні Ромі Ганківській за приготування тризни.

Висловлюємо щиру подяку всім за вислови любови та приязні до нашої родини, за прислані квіти, поминальні св. Літургії та пожертви на добродійні цілі.

Дружина – ОЛЕКСАНДРА ТАРНАВСЬКА
дочка – МАРІЯ
син – ЮРІЙ з родиною

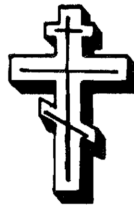
НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили 1,950 дол.:
Д-р І. і М. Яремки, С. Ремеза, Б. і Х. Бейгер, Н. і М. Головаті, О. Тарнавська, М. Тарнавська, З. і О. Хабурські, М. Ґеник-Березовська, Д. Ю. Даревич, М. і А. Головаті, М. Головата, Г. Кохановська, Х. і Ю. Колоси, Відділ ЛУКЖ-К Церкви св. о. Миколая, В. Лучків, М. і Й. Перагіна, А. і Р. Раделицькі, Ю. і У. Тарнавські, О. Тарапацька, Х. і Л. Терпляки, І. і Б. Яців, д-р В. і В. Прокопець, У. Стек, Л. Ґула, О. і Б. Гуль, І. Пальчук, М. Комісар-Равич, О. Максимів, С. Мисаковець, Б. Миндюк, М. Реплянська, У. Смеречинська, О. Зелена, І. Кушпета, Т. і Е. Переймибіда, Г. Свергун, Я. і І. Франів, М. Фандерис.

НА КАНАДСЬКИЙ ФОНД ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ, ПРОЄКТ „ПРИЯТЕЛІ ДІТЕЙ" зложили 2,860 дол.:
Отець митрат В. Тарнавський, О. Тарнавська, Е. і М. Ващук, Р. і І. Вжесневські, В. і С. Березовські, В. Шипайло, М. Шарко, І. Povey, Х. Лаптута, О. Бошко, А. і О. Тарнавські, D. De Acetis, О. Муж, І. Ганч, М. Закидальська, О. і Т. Джулинські, А. Коморовський, В. і Р. Ганківські, Б. і Л. Пендзей, І. Козак, О. Шипайло, З. і Х. Татарські, С. Luik, Т. Ружицька, Б. і Д. Бойко, П. і Н. Тарнавські, І. і І. Гук, О. Хичій, Х. Романів, М. Ґембатюк, Я. і О. Томків, М. Юник, Л. Палій, В. Федорович, І. і В. Боровець, Л. і М. Перфецькі, Р. і Г. Колісник, Н. і В. Луців, М. Романець, Х. Базилевич, О. Демянчук, Я. і В. Вергановські, Ю. Надрага, Ю. Тарнавський, М. Тарнавський, Т. Когут, М. Голод, С. Гурко, М. Зіняк, І. Малащук, Я. Зорич, О. і А. Скоцень, Ю. і О. Карманін, В. Маланчій. М. Скорупська, В. Мойсяк, О. Марченко, І. Стецик, О. Миндюк, Р. Мушка, З. Сокольська, Т. Желтвай, С. і О. Бабяк, Р. Березовський, о. Е. Камінський, М. Дзюба.

НА ПОМІЧ ПЛАСТОВІ В УКРАЇНІ зложили 100 дол.:
Х. і Ю. Ференцевич, М. і М. Горбань.

НА ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ пожертвували:
О. О. Івахів, о. митрат Д. Паньків, учасниці реколекцій в Анкастер, Л. Козак, О. Шипайло, В. Шипайло, К. Воловець.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
Спілка Українських Журналістів, Пансіон ім. Івана Франка, Пластова Станиця в Торонто і УПС, Екзекутива СФУЖО, родина Тарнавських з Едмонтону, Б. і М. Косович з родиною, Б . і О. Боднарук, A. & R. Gordon, K. & N. Boocock, Deloitte & Touche, NCADD New Jersey, Princeton Tigers Hockey Team.

З глибоким сумом ділимося вісткою, що в п'ятницю, 15 грудня 2000 р., несподівано відійшов у вічність, від удару серця, на 60-му році життя, наш незабутній ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ і ЗЯТЬ

СВ. П.

МИКОЛА НЕВМЕРЖИЦЬКИЙ

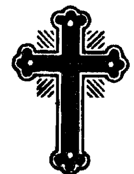
нар. в Україні, на Житомирщині.

Залишив у невимовному смутку:
дружину – НАТАЛЮ
сина – ВАСИЛЯ
дочку – ЄВГЕНІЮ з чоловіком ЕЛВІСОМ і сином
брата – ВАСИЛЯ з дружиною ЛИНДОЮ і дітьми
сестру – СОНЮ з чоловіком ДЖЕКОМ і дітьми
тещу – ВАЛЕНТИНУ ЮРЧЕНКО
та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні.

ПАНАХИДА відбулася в похоронному заведенні Farley Funeral Home.

ПОХОРОН – 18 грудня з православної церкви св. Андрія, Норт Порт, Фльорида, на цвинтар Venice Memorial Gardens в українській дільниці.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 9 грудня 2000 р. після довгої недуги, відійшов у вічність на 47-му році життя, наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, СИН, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

ДМИТРО РОМАНЮК

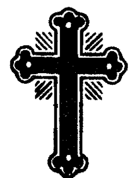
син Анни Романюк і бл. п. Стефана Романюка.

ПАНАХИДА відбулася у вівторок, 12 грудня 2000 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні „Hines-Rinaldi" у Сілвер Спрінг, Мд.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 13 грудня 2000 р., о год. 10-ій ранку в соборі української католицької церкви св. Родини у Вашінгтоні, ДК, а опісля на цвинтар Cedar Hill у Suitland, MD.

Прибиті важким горем:
дружина – ЮЛІЯ РОМАНЮК з дому ТЕРЕЩУК
дочки – КАТРУСЯ і ЮЛІЯНА
мама – АННА
брат – ВАСИЛЬ з дружиною АНДРЕЄЮ
братанок – АНДРІЙКО РОМАНЮК
родини – МИРОН ТЕРЕЩУК з дружиною НОРЕЮ
– ПЕТРО ТЕРЕЩУК з дружиною МАРІЄЮ
ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що несподівано в п'ятницю, 15 грудня 2000 р. відійшла у вічність, проживши 80 років трудолюбивого життя наша найдорожча МАМА, БАБУНЯ, СЕСТРА і ТЕТА

СВ. П.

ТАТЯНА ІЛЬНИЦЬКА

з дому СТАДНИК

ПАРАСТАС відбувся в неділю, 17 грудня 2000 р. у похоронному заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – в понеділок, 18 грудня 2000 р. з української католицької церкви св. Юра в Нью-Йорку на цвинтар св. Духа в Гемптонбург, Н.Й.

Залишила у глибокому смутку:
сина – ІВАНА з дружиною ІРЕНОЮ і дітьми МАРКОМ, ТАТЯНОЮ і АНДРІЯНОЮ
доню – ЮЛЮ з чоловіком БРАЄНОМ і дітьми ЙОСИФОМ і ХРИСТИНОЮ
невістку – НАДЮ з дітьми РОМАНОМ і ЛЕСЕЮ в Бразилії
сестри – МЕЛАНІЮ КОХАНСЬКУ з дітьми БОГДАНОМ, ДАРКОЮ і ЛЮБОМИРОМ (похресником Покійної) з дружиною БАНЕЮ і синами ЛЮБОМИРОМ, ДАВИДОМ, ЙОСИФОМ і СТЕФАНОМ
– ОКСАНУ з родиною в Тернополі, Україна
сватів – БОРБИЧІВ
родину – СТАДНИКІВ
приятелів і знайомих та
ближчу і дальшу родину в Америці, Бразилії і в Україні.

Вічна Її пам'ять!